

אוניברסיטת המלך סעוד
פקולטת השפות והתרגום
מחלקת השפות האסייתיות והתרגום
החוג ללשון העברית

תרגום מעקב
מקצוע מס' 404 עבר

הרמה הששית
1427-1426

ד"ר

אברהם דביק

ترجمة تتبعية- ١

د. إبراهيم دبيكي

חיילים היכו נער פלסטיני ותיעדו את ההתעללות במצלמת טלפון נייד, ינואר 2005

אני לומד בכיתה י"ב. אחי, נור, בן עשרים, לומד באוניברסיטת אבו דיס.

ביום שישי, 13.1.06, החלטתי ללכת עם נור לאבו דיס, כדי להיות אצלו כמה ימים. יש לי עכשיו חופשה מבית ספר ורציתי לשנות אווירה ולבקר באוניברסיטה. יצאנו מיעבד בסביבות 4:30 לפנות בוקר. לקחנו מונית שהיו בה עוד חמישה נוסעים. עברנו כמה מחסומים בדרך והגענו לרמאללה בסביבות 6:30. משם נסענו למחסום קלנדיה ואחרי שחיכינו שם חצי שעה בערך, החיילים אמרו לנו שמי שמגיע מצפון הגדה לא יכול לעבור את המחסום. חזרנו לרמאללה ולקחנו מונית שירות לאבו-דיס, דרך כביש 60. נסעו איתנו עוד חמישה נוסעים. המונית עברה באזור ביר זית וגשר עטרה, והתחברה לכביש 60.

כשהתקרבו להתנחלות עופרה, בסביבות 9:00, ג'יפ צבאי חסם את הכביש. כמה מטרים לפניו היה תמרור שמסמן מחסום צבאי ושני חיילים סדירים עמדו על הכביש ועצרו את המונית שבה נסענו. אחד החיילים ניגש לרכב ובדק את תעודות הזהות של הנוסעים. הוא היה גבוה, בלונדיני וחבש כובע צמר אדום. אחרי שהוא בדק את התעודות הוא אמר לי, לאחי ולעוד שני נוסעים לרדת מהמונית. השניים האחרים גם באו מאזור ג'נין. ירדנו לכביש והחייל אמר לנהג לעזוב את המקום. נשארנו ארבעתנו והחייל אמר לנו לשבת על האדמה. התיישבנו.

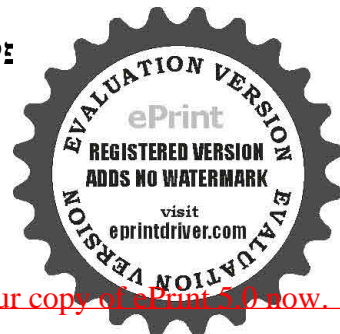
אחרי כמה שניות החייל עם הכובע האדום התקרב אלי ותפס את הכתף לי. הוא משך אותי ואמר משהו בעברית. לא הבנתי מה הוא אמר, כי אני

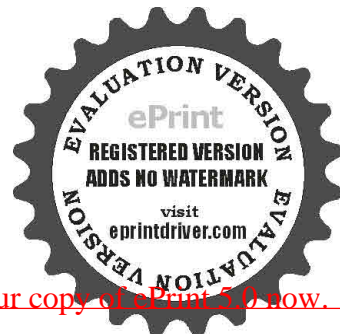
לא מבין עברית, אבל קלטתי שהוא רוצה שאני אעמוד. נעמדתי והוא נתן לי סטירה ואמר משהו בעברית לחייל השני שעמד לידו. החייל היה נמוך, בעל גוון עור חום ומבנה גוף בינוני. זיהיתי שהוא אומר את המילה "בעיות" והבנתי שהוא אומר לחייל השני שאני עושה בעיות. החייל הנמוך דחף אותי לכיוון הג'יפ שעמד במרחק של כעשרים מטרים מאיתנו. אחרי כמה מטרים הוא בעט בי מאחורי הברך. נפלתי על הגב. החייל עם הכובע בעט בי כמה פעמים כשאני על האדמה ואחר כך הוא תפס אותי בכתף, הרים אותי והוביל אותי אל הג'יפ.

החייל הכניס אותי לחלק האחורי של הג'יפ שהיה ריק. בחלק הקדמי ישבו שני חיילים. מיד כשהוא הכניס אותי לג'יפ, השניים שישבו מקדימה ירדו ונכנסו לחלק האחורי של הג'יפ. אחד מהם היה נמוך מאוד. כשהם נכנסו הם מיד כיבו את מכשיר הקשר שמאחור, דחפו אותי על הרצפה והתחילו לבעוט בי כשאני שוכב על הרצפה. אחד מהם התיישב על הבטן שלי ונתן לי סטירות חזקות. תפסתי את היד שלו בניסיון להפסיק את הסטירות והוא התעצבן והמשיך להכות אותי. הוא נתן לי אגרוף בעין שמאל וכאב לי מאוד. אחר כך, הוא קם מהבטן שלי ומשך אותי החוצה. הוא לקח אותי בחזרה למקום שבו ישבו אחי והאחרים.

אחרי פחות מדקה החייל עם הכובע האדום בא ובעט בי. נשכבתי על האדמה והוא הרים אותי ולקח אותי שוב לג'יפ. הוא הכניס אותי שוב לחלק האחורי ושני החיילים שהיכו אותי קודם, היכו אותי ובעטו בי שוב בכל הגוף. אחד מהם היכה אותי עם קת הרובה שלו בחלק העליון של הירך ובכף הרגל. החייל הנמוך נתן את הפלאפון הנייד שלו לחייל השני והוא צילם את הנמוך מכה אותי. אחר כך הם התחלפו והחייל נתן את זלאפון לחייל הנמוך, שצילם את השני מכה אותי.

כשהחיילים הפסיקו להכות אותי, הם הורידו אותי מהג'יפ. ראיתי את המכונית של אבא שלי, מרצדס 412, במרחק של כעשרים מטרים מהג'יפ. אבא שלי ישב בפנים. הוא עובד כמחלק פחם באזור רמאללה. החיילים הושיבו אותי ליד אנשים שלא זיהיתי. לא ראיתי את נור ולא את השניים האחרים. אחרי כמה דקות החייל הנמוך, מהשניים שתפסו אותי בהתחלה, בא ושאל אותי בערבית איך קוראים לי ומה הכתובת שלי. זאת הייתה הפעם הראשונה שהחיילים דיברו איתי מאז שהורידו אותי מהמונית, בערך חצי שעה או ארבעים דקות קודם לכן. אמרתי לו שאני מיעבד. הוא שאל שוב ועניתי שוב שאני מיעבד. הוא אמר לי: "אתה בטוח שאתה מיעבד ולא מג'נין?". אמרתי שכן. הוא קרא לחייל עם הכובע וביקש ממנו את תעודת הזהות שלי. שמתי את היד על העין כי היא כאבה לי מאד והחייל עם הכובע אמר משהו בעברית. אני הבנתי שהוא אמר שהוא יעקור את העין השנייה שלי אם אני לא אוריד את היד מהעין. אחר כך הוא הצביע על המכונית וקרא לאבא שלי. אחרי שתי דקות, אבא שלי חזר למכונית ואמר שהחייל אמר שאני ניסיתי להשתלט על הנשק שלו, ושהפעם הוא סולח לי ולא ירה בי.

מזוז: נמשיך בחקירת פרשת "סיריל קרן"

החקירה בפרשת "סיריל קרן" תימשך כסדרה, ללא כל קשר למצבו הבריאותי של ראש הממשלה, אריאל שרון, כך הודיעו הערב היועץ המשפטי לממשלה, מני מזוז, ופרקליט המדינה, ערן שנדר. בתום התייעצות שקיימו היום עם בכירי הפרקליטות והמשטרה, הוחלט להמשיך בהליך המשפטי עד למיצויו. "החקירה תימשך, בשל העניין הציבורי המובהק בבירור החשדות", הוסיפו השניים. משפחת שרון נחשדת בקבלת מיליוני שקלים מאיש העסקים סיריל קרן, לצורך כיסוי התרומה הלא-חוקית שקיבל עמרי שרון בפרשת "חברות הקש".

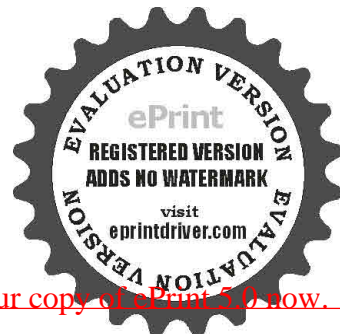
"ישנו חומר רב נגד אריאל שרון שטרם נחשף לציבור" הבוקר אמר היועץ האסטרטגי דוד ספקטור, שעבד בעבר עם ראש הממשלה שרון כי רשויות אכיפת החוק מחזיקות בחומר חקירה רב בפרשות "חברות הקש" ו"סיריל קרן" שטרם נחשף לציבור. בראיון לגלי צה"ל אמר עוד ספקטור כי גם יועצו של שרון, דב וייסגלס, ידע על כך שעמרי שרון מנהל חברות קש שממנות את מסע הבחירות של אביו וכי לא ייתכן שאריאל שרון עצמו לא ידע על כך: "אני נשכרתי על ידי אריאל שרון והתבקשתי לעשות זאת על ידי עורך הדין דב וייסגלס, הוא זה שעמד מאחורי הקמת החברות האלה. עם זאת, היועץ המשפטי לממשלה מצא לנכון שלא להגיש נגדו כתב אישום". ספקטור אף מתח ביקורת על גזר הדין אותו הטיל אתמול בית משפט ישראלי בתל אביב על עמרי שרון, לפיו ירצה 9 חודשי מאסר בפועל: "מרי שרון משלם מחיר מאוד יקר שהוא לא צריך לשלם אותו. הוא

הורשע בעבירות קשות עוד מעבר למה שיש להן ביטוי בכתב האישום, כולם ברור שמדובר באריאל שרון". מקורבים נוספים של שרון אמרו הבוקר כי עמדתה של השופטת הייתה משוחדת מראש.

בלשכת ראש הממשלה דחו הבוקר את הטענות בשאט נפש: "האיש ודבריו אינם ראויים לתגובה. היועץ המשפטי לממשלה ובית המשפט העליון כבר הביעו את דעתם על האשמותיו המופרכות כלפי שרון ואנשיו".

גורמים בפרקליטות אמרו כי "דבריו של ספקטור שערורייתיים. מדובר באדם רדוף". לדבריהם, כל החומר בפרשת חברות הקש הובא בכתב האישום ומסרו כי החומר בפרשת סיריל קרן עודו מצוי בחקירה.

מכשול ההפרדה

ביוני 2002 החליטה ממשלת ישראל להקים את מכשול ההפרדה, שמטרתו המוצהרת הייתה למנוע כניסה של פלסטינים מהגדה המערבית לתוך ישראל בצורה בלתי מבוקרת. מכשול זה מורכב, ברוב האזורים, מגדר אלקטרוני שמשני צדדיה נסללו דרכים, נבנו גדרות תיל ונחפרו תעלות. רוחבו הממוצע של המכשול הוא כשישים מטרים. בכמה אזורים החליטה מערכת הביטחון להקים חומה בגובה של שישה-שמונה מטרים, במקום המכשול.

מאז החלטת הממשלה על הקמת מכשול ההפרדה, הגישו תושבים פלסטינים עשרות עתירות נגד תוואי המכשול. בפברואר 2004 עתרו תושביהם של מספר כפרים מצפון מערב לירושלים לבג"ץ נגד התוואי, בעתירה שכונתה "בג"ץ בית סוריק". בספטמבר פסק בית המשפט העליון כי רוב התוואי שנדון בעתירה אינו חוקי וכי על המדינה להציג תוואי חלופי. בעקבות פסיקה זו הורה ראש הממשלה, אריאל שרון, למערכת הביטחון לבחון מחדש את כל תוואי המכשול ובפברואר 2005 אישרה הממשלה את התוואי המתוקן.

גם התוואי המתוקן של המכשול עובר ברובו בתוך שטח הגדה המערבית ולא בצמוד לקו הירוק. באזורים בהם הושלמה כבר בניית המכשול ניכרת בכירור הפגיעה הנרחבת בזכויות האדם של הפלסטינים המתגוררים בסמוך לו. המשך הקמתו בעומק שטח הגדה, בהתאם להחלטת הממשלה מפברואר 2005, יגרור בהכרח פגיעה נוספת בזכויות האדם של מאות אלפי תושבים.

פלסטינים המתגוררים בסמוך למכשול סובלים עתה מהגבלות חדשות ; התנועה, בנוסף להגבלות הנרחבות החלות עליהם מאז פרצה

אינתיפאדת אל-אקצא. כתוצאה מכך, אלפי פלסטינים מתקשים להגיע לשטחים החקלאיים שבבעלותם ולשווק את תוצרתם בשאר שטחי הגדה המערבית. האזורים בהם החלה הפעלת המכשול הם בין הפוריים ביותר בגדה המערבית והפעילות החקלאית היא אחד ממקורות ההכנסה העיקריים ביישובים הנמצאים שם. הפגיעה בענף החקלאות עלולה להביא להרעה משמעותית במצב הכלכלי בשטחים - הקשה כבר ממילא - ומשפחות רבות עלולות להתדרדר לחיי עוני.

ההגבלות על חופש התנועה פוגעות גם בנגישותה של האוכלוסייה הכפרית אל בתי החולים בערים הסמוכות; מערכת החינוך נפגעת בשל תלותם של בתי ספר רבים, בעיקר בכפרים, במורים המגיעים מחוץ ליישוב; קשרים משפחתיים וחברתיים נפגעים.

בתחילת חודש אוקטובר 2003 הכריז אלוף פיקוד המרכז על השטח שבין מכשול ההפרדה בצפון הגדה המערבית (שלב א') לבין הקו הירוק, כעל שטח צבאי סגור, ללא הגבלת זמן. על-פי ההוראות החדשות, כל פלסטיני מעל גיל 12 המתגורר במובלעות שנוצרו בשטח הסגור, חייב לקבל מהמינהל האזרחי "היתר תושב קבוע" כדי להמשיך ולשהות בביתו. שאר תושבי הגדה חייבים להצטייד בהיתרים מיוחדים כדי להיכנס לאותו אזור.

ישראל הקימה אמנם, לאורך קטעי המכשול שהושלמו, שערים דרכם יכולים בעלי היתרים לעבור. אולם, בקשותיהם של תושבים רבים להיתרי כניסה לאדמתם נדחו, אם בעילה של מניעה ביטחונית ואם בטענה שבעלותם על הקרקע, או קרבת המשפחה שלהם לבעלי הקרקע, לא הוכחה לשיעור רצונן של הרשויות הישראליות. גם קבלת היתר מהמינהל אזרחי אינה ערובה למעבר בשערים, שכן כאשר מוטל על השטחים "סגר חלט" בטלים כל ההיתרים. זאת ועוד, במקומות רבים מחייב מיקומו של

השער את התושבים לנסוע כברת דרך ארוכה, לרוב בדרך בלתי-סלולה. קשיי הנגישות לאדמה והעלות הכספית הכרוכה בהם הפוכים את העיסוק בחקלאות לבלתי כדאי, ותושבים רבים אינם מיישמים את זכותם להגיע לאדמתם ומאבדים את המקור העיקרי לפרנסתם.

תוואי המכשול נקבע תוך התעלמות כמעט מוחלטת מהפגיעה הנרחבת בזכויות האדם של התושבים הפלסטינים. התוואי נקבע תוך הסתמכות על שיקולים זרים, שבינם לבין הגנה על ביטחונם של אזרחים ישראלים אין ולא כלום. אחד השיקולים המרכזיים היה הכללת כמה שיותר התנחלויות ממערב למכשול, במטרה לקדם את סיפוחן לישראל. שיקול נוסף שהוביל להקמת המכשול בתוך שטח הגדה המערבית היה הימנעות מהמחיר הפוליטי שהיה כרוך בהכרה בקו הירוק כגבולה של ישראל.

מכלול המאפיינים של מכשול ההפרדה והשיקולים שהובילו לקביעת התוואי, יוצר את הרושם כי ישראל שוב נתלית בטיעונים ביטחוניים כדי לקבוע, באופן חד צדדי, עובדות בשטח שישפיעו על כל הסדר עתידי שייחתם בין ישראל לבין הפלסטינים. ישראל כבר נקטה במדיניות זו בעבר והצדיקה הפקעת קרקעות לצורך הקמת התנחלויות בקיומם של "צרכים צבאיים דחופים" ובטענה כי מדובר בצעד זמני. ההתנחלויות הפכו זה מכבר לעובדות בשטח. סביר להניח כי, כמו במקרה ההתנחלויות, יהפוך מכשול ההפרדה לעובדה של קבע שתכשיר את הקרקע לתביעה עתידית של ישראל לסיפוח שטחים.

הגבלות על התנועה

ההגבלות על חופש התנועה שמטילה ישראל על האוכלוסייה הפלסטינית בשטחים מאז פרוץ האינתיפאדה הנוכחית הן חסרות תקדים בתולדות הכיבוש הישראלי בכל הנוגע להיקפן, לאורך הזמן שהן נמשכות ולחומרת הפגיעה בכל מערכות החיים של כשלושה וחצי מיליון תושבים. אמנם, גם בעבר הטילה ישראל הגבלות על חופש התנועה של הפלסטינים, בין באמצעות הטלת סגר כללי על השטחים או עוצר על יישוב מסויים. אולם הגבלות כה גורפות וכה ממושכות מעולם לא הוטלו.

ישראל מטילה שלושה סוגים של הגבלות תנועה קולקטיביות: סגר, מצור ועוצר.

סגר - איסור מוחלט על כניסת פלסטינים מהשטחים לשטחה של מדינת ישראל, אלא אם ניתן להם אישור מיוחד לכך. מאז אוקטובר 2000 נמנעת ישראל, כמעט לחלוטין, מלהנפיק אישורי כניסה לתחומה. במקרים חריגים במיוחד, או במסגרת הקלות עליהן מכריזה ישראל מפעם לפעם, מותרת כניסתם של כמה אלפי פועלים לישראל. כתוצאה ממדיניות הסגר נוצר נתק כמעט מוחלט בין הגדה המערבית לבין רצועת עזה, שכן הנסיעה בין שני האזורים כרוכה בכניסה לשטח ישראל. כל פלסטיני ששוהה בישראל ללא אישור מוגדר כ"שוהה בלתי חוקי" וצפוי לגירוש חזרה לשטחים, למאסר או לקנס.

מצור - ("כתר" בלשון צה"ל) חסימת דרכי הגישה ליישוב או לקבוצת יישובים באמצעות מחסומים מאויישים או בעזרת קוביות בטון, סוללות עפר או תעלות עמוקות. מאז אוקטובר 2000 סגורים רוב היישובים

הפלסטינים בגדה המערבית ותושביהם תלויים בחסדי החיילים המוצבים במחסומים על-מנת לנוע מאזור לאזור.

עוצר- הגבלת התנועה הקיצונית ביותר. במהלך עוצר חל על התושבים איסור מוחלט לצאת מבתיהם. ישראל משתמשת באמצעי זה לעיתים רחוקות בלבד, למעט במקומות מסוימים כמו אזור H2 בחברון, וכן במהלך פלישות לשטחים.

משפט זכויות האדם הבינלאומי מחייב את ישראל לכבד את זכותם של תושבי השטחים לחופש תנועה בתוך השטחים. זכות זו מוכרת ב סעיף 13 להכרזה האוניברסלית בדבר זכויות האדם ובסעיף 12 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות. היא נגזרת גם מחובתה של ישראל ככוח כובש, לפי המשפט ההומניטארי הבינלאומי, לדאוג לביטחונם ולרווחתם של תושבי השטחים ולשמור, עד כמה שניתן, על ניהול החיים התקין.

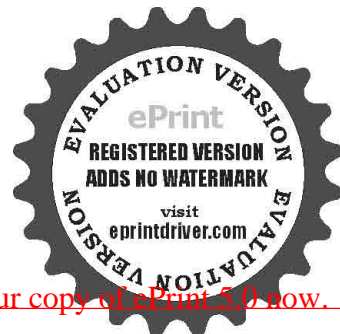
חשיבותה של הזכות לחופש תנועה נובעת מהיותה תנאי הכרחי למימוש של זכויות אחרות המעוגנות באמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, בהן, הזכות לעבוד (סעיף 6), הזכות לתנאי מחייה נאותים (סעיף 11), הזכות לבריאות (סעיף 12), הזכות לחינוך (סעיף 13) והזכות להגנה על חיי המשפחה (סעיף 10).

ישראל זכאית להגן על עצמה באמצעים שונים, ובכללם הגבלות תנועה. אולם, אופיין הגורף והמתמשך של ההגבלות שמטילה ישראל, והפגיעה החמורה שהן גורמות בכל מערכות החיים, הופכות אותן להפרה בוטה של כל ההתחייבויות המשפטיות הללו.

וסף, מבוססת מדיניותה של ישראל על אפליה בוטה על רקע לאומי, כן ההגבלות על חופש התנועה חלות על פלסטינים בלבד. התושבים

היהודים רשאים להכנס להתנחלויות ולצאת מהן באופן חופשי. יתרה
מזאת, לא אחת הודה צה"ל במפורש כי הגבלות התנועה המוטלות על
הפלסטינים נועדו להבטיח את תנועתה החופשית של האוכלוסייה
היהודית בשטחים. ככזו מפרה מדיניותה של ישראל גם את הזכות לשוויון,
המעוגנת בכל האמנות הבינלאומיות בדבר זכויות האדם להן שותפה
ישראל.

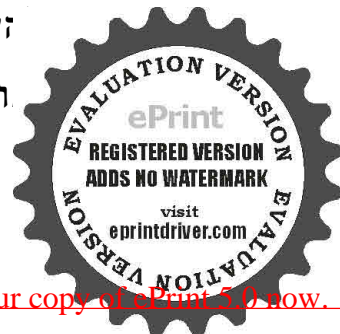

מכות והתעללויות

אלימות של כוחות הביטחון כלפי האוכלוסייה הפלסטינית אינה תופעה חדשה. אמנם, עם פרוץ אינתיפאדת אל-אקצא חלה עלייה משמעותית במספר המקרים של הכאה והתעללות, בין השאר בשל הגדלת החיכוך בין תושבי השטחים לבין כוחות הביטחון, אך התופעה כשלעצמה מלווה את הכיבוש מזה שנים רבות. על-פי עדויות רבות שבידי בצלם וארגוני זכויות אדם אחרים, כוחות הביטחון מפעילים אלימות, ולעיתים אלימות קשה, בלא כל צורך או הצדקה כלפי פלסטינים. ברוב המקרים מדובר בהתעללויות "במינון נמוך", כמו סטירה, בעיטה, עלבון, עיכוב לשווא במחסומים או יחס משפיל. מעשים אלה הפכו במהלך השנים לחלק בלתי נפרד מהמציאות היומיומית המלווה את תושבי השטחים כדבר שבשגרה. אולם מעת לעת ישנם מקרים של אלימות קשה.

מקרי התעללות רבים אינם נחשפים, שכן אלה הפכו זה מכבר לנורמה ופלסטינים שיבחרו להתלונן עליהם יאלצו להקדיש לכך את מירב זמנם. יתרה מזאת, פלסטינים רבים, בעיקר אלה הנכנסים לישראל בלי אישור, יימנעו מלהגיש תלונה גם במקרים של אלימות חמורה יותר בשל חששם שעצם הגשת התלונה תסב להם נזק. בהתבסס על נסיון העבר, נמנעים רבים מלהגיש תלונה עקב חוסר אמון במערכת, שנוטה לא להאמין להם ולהגן על אלה שפגעו בהם במקום למצות איתם את הדין. גם פלסטיני המעוניין להגיש תלונה, ייתקל היום בקשיים רבים לעשות זאת כתוצאה מההגבלות הרבות על חופש התנועה שמטילה ישראל בשטחים.

החוק הישראלי, כמוהו כמשפט הבינלאומי, מתיר לאנשי כוחות ביטחון שתמש בכוח סביר להגנה עצמית ולמטרות אחרות הכרוכות בתפקידם, ון פיזור מתפרעים, מעצר במקרה של התנגדות ומניעת בריחה של עציר.

אולם אין בחוק שום היתר להכות, להשפיל או להתעלל באזרחים שלא התפרעו, לא ברחו ממעצר ולא התנגדו למעצר או לעיכוב. כמו כן, דרישת הסבירות בהפעלת הכוח, באותם מקרים בהם יש הצדקה להפעיל כוח, מחייבת נקיטת אמצעים שלא יהיו חמורים מן הנדרש בכדי למנוע ביצוע עבירה.

המעשים המתוארים בעדויות שגבה בצלם, כמו גם ארגוני זכויות אדם אחרים, חורגים באופן ברור מהמותר בחוק ומהווים פגיעה בוטה בזכויות האדם. בהקשר זה קבע בית- המשפט המחוזי כי "הפעלת כוח בלתי חוקי ע"י שוטרים הינה תופעה המאפיינת משטרים אפלים, בלתי דמוקרטיים ורומסי זכויות אדם. זהו ניצול בלתי חוקי של התפקיד".

מקרים של מכות והתעללות זוכים לגינוי מוחלט. כך, למשל, אמר השר לביטחון פנים דאז, שלמה בן-עמי: "אני מתייחס במלוא החומרה לאלימות שוטרים. אני חושב שבין החטאים האפשריים של המשטרה, החטא הזה הוא הקשה מכולם, משום שהמשטרה איננה יכולה להילחם באלימות על-ידי הפעלת אלימות לא הוגנת כלפי אזרחים." בתגובה למקרה בו היכה חייל מתנחל מקדומים, אמר דובר צה"ל כי "צה"ל רואה בחומרה את המקרה וכל גילוי של אלימות מצד חייליו".

אולם גינויים אלה נותרים ברמת ההצהרתית בלבד בעוד אנשי כוחות הביטחון ממשיכים להתעלל ולהכות פלסטינים, בהם קטינים, תוך ניצול כוחם לרעה. הן הצבא והן משמר הגבול נמנעים מלהבהיר באופן חד-משמעי לכוחות הביטחון המשרתים בשטחים את האיסור המוחלט על התעללויות והכאות של פלסטינים ופעולות החינוך וההסברה הנעשות. ושא הן יותר מס שפתיים מאשר ניסיון כן ואמיתי לעקור את התופעה

זשורש אחת ולתמיד.

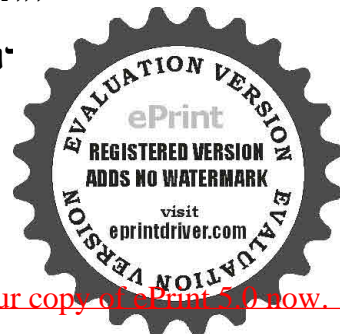
עד שנת 1992 נחקרו תלונות על אלימות מצד שוטרים על-ידי המשטרה עצמה. בשנת 1992 הועבר הטיפול בתלונות אלה למחלקה לחקירות שוטרים, שהוקמה במשרד המשפטים. בצלם מעביר את העדויות שהוא גובה בנוגע למקרים בהם הפעילו שוטרים אלימות כלפי פלסטינים למחלקה לחקירות שוטרים, בדרישה לחקור את האירוע ולהעמיד את האחראים לדין, אם יתברר שהתלונה היתה מוצדקת. במקרים רבים מתקבלת תשובה כי תיק החקירה נסגר בעילות שונות, כמו "עבריין לא נודע" או "חוסר ראיות מספיקות". לא פעם התקבלה ההחלטה על סגירת התיק לאחר חקירה בלתי ממצה או לאחר שהמתלונן לא יכול היה להגיע למשרדי המחלקה לחקירות שוטרים ולמסור עדות שכן בקשתו לקבל רשיון כניסה לישראל נדחתה. במקרים בהם הוחלט להעמיד לדין את השוטר, נגזר עליו עונש קל בלבד.

איך יאוש בעולם כלל

אני שמח לבשר לכל הקוראים – המלחמה עוד לא החלה! זה לא שאני מנסה ליפות או לטשטש את המציאות, אני גם לא מציע לאף אחד להיכנס לאדישות. אני פשוט חושב שההתייחסות למצב כאל מלחמה שכבר החלה היא התייחסות מייאשת ולא יעילה וגורמת למעשים פזיזים והרי אסון מצד אחד, ואף אם היתה מועילה במשהו, אובייקטיבית היא לא נכונה. צריך להעמיד את הדברים על דיוקם כדי לדעת איך להגיב אליהם נכון. זה לא פחות חשוב מאשר להבין את המצב החמור אליו נקלענו והרבה ב"זכותנו"... לא בשנאה שכביכול הפגנו, כפי שיש צדקנים בתוכנו שיאמרו, אנחנו לא יודעים לשנוא גם לו רצינו. אפילו לא אי-איתור הרשע הוא הגורם, על אף שזה בהחלט לא הועיל לנו.

ה"תרומה" שלנו למצב האיום שתיכף אנסה להגדיר אותו, היא באדישות שלנו למה שקורה בתחום התובנה והניתוח השגוי שלנו לנפש ההמונים ובהתאם לכך להסברה הלקויה והמגממת שלנו. לא השכלנו לארגן הסברה אחידה, ברורה ותקיפה לעומת המעשים הברורים והתקיפים שעשינו. חשבנו שנדלג על ההרים ונקפץ על הגבעות וכולם ילכו מאחורינו. קראנו לכל העולם ואישתו לבוא להתיישב בשומרון במקום לקרוא להם לתמוך בישוב היהודי בשומרון. לא נאבקנו כראוי על החלת ריבונות ישראלית על כל ארץ ישראל. דיברנו ביטחון והזנחנו אידיאולוגיה. נתנו לתקשורת לשלוט בנו ולא ידענו לענות לה בתקיפות הראויה. איפשרנו לשמאל להשמיץ כאוות נפשו ללא כל תגובה נאותה מצדנו. נתנו לשמאל לשים רגל גסה בבתי המשפט וזה עבר ללא כל התנגדות תקיפה מצידנו. לא השכלנו להציב מטרה ברורה למעשינו ונוצר יושם שכל מטרתנו היא לבנות ישובים, וכמה שיותר שזה בפני עצמו יעד

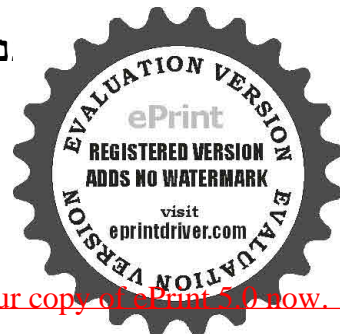

חשוב וחיוני אך לא המטרה. ישבנו שאננים בתוך נוחות אידיאולוגית וזלזלנו בהסברה ובעם.

כל מה שכתבתי לעיל חשוב כדי להגדיר מה היו שגיאותינו על מנת לדעת מה היא לא הדרך להילחם במצב הנורא שנוצר. מצב שהוא בהחלט טרום-מלחמה ואפילו טרום-שואה, אבל בפירוש לא המלחמה עצמה. עדיין אין יריות ברחובות ועדיין אפשר ללכת עם כיפה בחוצות ללא סכנת מוות מיידית. אנחנו עדיין יושבים עם חברים חילוניים ואפילו שמאלנים (ברמה מסוימת) שאינם יודעים על המלחמה ואפילו לא את העובדות לאשורן. עדיין יש הכחשה לגבי העובדות ועדיין ההמונים קונים את ההכחשה ולא את המציאות הקיימת של שנאה ורדיפות.

המצב חמור, אין ספק, חמור מאד אפילו. אך אפשר עדיין לעצור את ההידרדרות. אם נתייחס לזה נכון ונפעל נכון. עוד לא מאוחר מדי. אבל קודם כל - ראוי להגדיר את המצב לאשורו.

יש רשעות. רשעות נוראית. יש שנאה תהומית. מצד השמאל הקיצוני. אבל יש המונים שלא יודעים מה נעשה והם שונאים אותנו בגלל שזה באופנה. מאותה סיבה שהם אוהבים טלנובלות. אל תתנו לזה להטעות אתכם. החשש שלי הוא שנתניהו יעלה בבחירות. לא בגלל שהוא לא עדיף אובייקטיבית על הרשעים אלא בגלל שזה יגרום לנו לשאננות ולדחיית הקץ. אנחנו נחשוב שהנה המצב משתפר ויש תקווה ונהסס לפעול. זה לא מצב בריא וזה סילוף המציאות. כפי שטרחו והסבירו לנו כל הזמן שבכל עלייה יש גם ירידות ומהמורות, כן הדבר לגבי התדרדרות ואפילו נפילה לתהום. יש מעצורים ויש דחיית הנפילה על ידי כל מיני זיזי סלע. אפשר וחובה להיאחז בהם על מנת להתארגן בצורה יעילה אבל אסור שזה ירגיע אותנו ויתן לנו את האשליה שהמצב ממשיך ומשתפר. משום שאחרי ניהו יש עוד בחירות והרשעים יעלו חזרה אם לא נמגר אותם.

שלא תבינו אותי לא נכון - אני לא מעריץ גדול של נתניהו, האיש שהיה חלק ממערכת הרשעה בזמן הכי קריטי והיה יכול, אולי, לעצור את הזוועה. אבל בניגוד לשמאל וקדימה בראשם, נתניהו הוא לא רשע אלא אופורטוניסט. ועדיין, למרות נהנתנותו והאגואיזם שלו, אכפת לו ממה שקורה במדינה, והוא כן מעוניין שיהיה טוב למדינה. הוא גדל בבית טוב. לכן להערכתך אם יעלה נתניהו, הוא כן יהיה טוב ברמה המקומית, אבל זו טעות אופטית משום שהרשע ממשיך לחלחל ולעשות נפשות.

כשהתפרסם המאמר הקודם שלי רבים בתגובות שאלו אותי "אז מה אתה מציע?". עניתי בתגובה שראוי להתנתק עכשיו מכל המערכות שלהם. אני סבור שזהו הצעד היעיל ביותר ובעצם היחיד שיש לנו לעשות על מנת למנוע את המלחמה ולא להיכנס אליה בצורה מטופשת והרת אסון. הרי גם אם ננצח במלחמה הזאת, איזו צורה תהיה לניצחון כזה ומהו המחיר שהוא יגבה ללא שום תועלת?

המאבק שלנו הוא לא בעם אלא על לב העם וזה מה שצריך לעשות. תבינו, אם תהיה עריקה מסודרת של כל כוחותינו, אנחנו נזעזע את המערכת. ראשית היא תקרוס או לפחות תהיה על סף קריסה. אל תזלזלו בכוחנו. אנחנו חמישים אחוז מהסד"כ בצבא לפי דברי הראש המטה "הפרטי", ואני מעריך שאם הוא אומר זאת אז יש לנו אחוז יותר משמעותי ובוודאי בסד"כ הקרבי.

ברגע שהמערכת תזדעזע, יקרו שני דברים ברורים: ראשית, הלם ותהיה של הציבור הרחב שישכיחו את השנאה שהייתה אך לפני זמן קצר. שנית, במה חופשית בכל מדיה אפשרית, כדי לנסות להבין את מעשנו זה. בערוצי התקשורת, במקומות עבודה ובשכונה ישאלו אותנו שאלות ויתנו לנו להסביר את הדברים במלואם. אם נשכיל לענות אז את הדברים הנכונים ארגן במהרה מערכת הסברה נאותה ותקיפה, הדרך ללבו של העם יזלה לנו. לשם כך חייבים להתארגן בצורה יעילה ולא לעשות דברים

בצורה פרטיזנית. כוחנו הוא באחדותנו ובצדקת דרכנו. כשניתן קול אחיד
ואמיתי, נצליח בעזרת ה'.

אבל שני דברים חייבים שיהיו תדיר מול עינינו על מנת שנצליח לעשות
זאת. הראשון הוא לא להירתע, לא לזלזל בכוחנו ולא להגיע לידי ייאוש.
והשני הוא לא לזלזל בשנאת השמאל הקיצוני ורשעותו. השמאל הזה,
עליו אני מדבר, הוא לא יותר מעשרה אחוז בעם, ואולי אפילו זה לא. אבל
הם רשעים, ויש להם הרבה כוח.
אבל אנחנו מצפים לישועה. והישועה קרובה לבוא.

זה לא צנוע

נערו את אינן צריכות יותר להשתתף באירועי גירוש ומאבק עם כוחות הביטחון. אני אומרת את הדברים בדחילו ורחימו כי אולי זה לא הזמן להטיף, אלא רק לחבק את הילדות האמיצות והמסורות שעדיין מדממות בגופן ובנפשן. בדחילו ורחימו, כי באהבתי אותן קשה לי להתייצב מולן ולהגיד, הרף. ובכל זאת. מקומכן, בנות, אינו בשדה הקרב. כוחכן הפיזי מוגבל, צניעותכן מופרת ונפשכן נחבלת. אל תאמינו להטפות נלהבות ולמחקרים מלומדים הגורסים שוויון בין המינים. אין שוויון. לא בסיבולת הגופנית, ובוודאי שלא במבנה הנפשי.

כרגע אין חשיבות לשאלת הגורם, האם חינוך או גנטיקה, אלא רק לעובדות. והעובדות הן, שמדובר במפגש פיזי ישיר עם גברים אלימים, בהיחשפות להטרדה מינית, בחוסר צניעות גופנית ומנטאלית, ובפציעות פיזיות ונפשיות עמוקות. עור התוף של הילדות האלה אינו מורגל ונסדק אפילו מהז'רגון המילולי הנמוך של גברברי היס"מ, סטייל ניסו שחם.

לא באתי לדקלם "כל כבודה בת מלך פנימה". אני מאמינה גדולה בכוח של נשים, וביכולתן להיאבק, לשנות ולעמוד בראש כל פירמידה ניהולית וארגונית, אבל פמיניזם הוא רק ערך אחד מתוך מכלול שלם של ערכים חשובים, ויש הבדל בין נשים בוגרות לבנות צעירות. במציאות מורכבת, אדם צריך לשקלל, לבחון ולהחליט מה גובר על מה. ובעיני, סיפורי הזוועה המחרידים מעמונה מכריעים את הכף. ההתערטלות, החשיפה וההתמודדות הפיזית והנפשית שנדרשים מנעורות צעירות מול שוטרים זרים וסוטים הם מחיר שאסור לשלם. אפילו לא לקחת סיכון של אחת

יבבה.

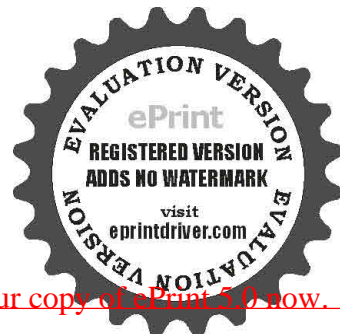
העניקו שירותי בייביסיטר החרדים מאז ומעולם התעמתו, חטפו מכות, לא ויתרו, התעקשו וגם ניצחו, ותמיד עשו זאת ללא עזרת נשים. אולי כבר שכחנו, גם בהפגנות ההן ראינו אלות, אבנים, סוסים ודם, אבל אף פעם לא ראינו שם בנות. בעצם הייתה פעם אחת. בתפילה מול בית המשפט העליון שנערכה בצורה חוקית ללא חשש לאלימות. אני זוכרת, כי הייתי שם. עשרות אלפי ילדות, נערות ונשים עמדו לצד הגברים ואמרו פרקי תהילים. בכבוד, באצילות ובצניעות.

זכותן של נשות הציבור הדתי-לאומי לחלוק על גבולות הצניעות של הנשים החרדיות ולהבחין בין נשים בוגרות לנערות, ובלבד שהצניעות תהווה גורם מכריע שיש להתחשב בו, גם במאבק על ישוב הארץ. דווקא בהיותן חדורות רוח אמונית איתנה, אני קוראת לבנות ישראל הכתומות להילחם באמצעות הרוח היהודית המופלאה הזו, לא באמצעות הגוף. את המאבק הפיזי הניחו לגברים. צאנה למלחמה מסוג אחר, כזו שאינה זקוקה לשרירים אלא לבिנה יתירה. לדבקות, לתפילה, להסתפקות במועט ולאורך נשימה. אם צריך כוחות שמתנגדים לגירוש, העניקו שירותי בייביסיטר שישחררו אבות מביתם, דרבנו ללא לאות את השכנים הפאסיביים כדי שייצאו במקומכן. תפילות, תהילים, אינטרנט, פקסים, לא חסרים רעיונות.

בטווח הארוך, בידיכן הכוח לשנות את פני המדינה. אתן אחראיות על שינוי הדמוגרפיה היהודית וחינוך הדור הבא לחוסן נפשי ואמוני. מכן אני מצפה לצאת למסע ארוך ועיקש כדי לתפוס עמדות מפתח בתקשורת, בפוליטיקה ובבתי המשפט. "עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה" זה ללמוד משפטים ולהיאבק על תפקיד משפטנית בכירה, להתערות בפעילות בורית ולהילחם על הזכות להיות חברת כנסת, להצטיין לא רק בהוראה ימהות, אלא גם בעשייה תרבותית. במקום להיפגע מבהמות, לחתור

להיות בצמתים שבהם נקבע צביונה היהודי של המדינה, ונשים יכולות. יציאתן של הבנות למאבק אינה עניין להחלטה אישית בלבד. הן שליחות, והן יוצאות בתחושה של שליחות. רובן הגדול הינן נערות טובות ותמימות, ועל הקהילה הבוגרת כולה מוטלת האחריות לשקול אם אכן שם מקומן, ולגונן עליהן. אם בשוטרי ישראל אין חמלה אנושית, על האבות להבטיח לבנותיהם שייאבדו ימי עבודה וייצאו להיאבק, ובלבד שהן תישארנה בבית. צניעותן ותמימותן של נערות יהודיות הוא קורבן יקר מדי מכדי להעלותו על מזבח מאבק כלשהו.

שישה שבועות, לניפוץ הבועה הפוליטית

עדיין ניתן למנוע את ניצחון ממשלת ההתנתקות בכ"ח באדר. לזה צריך שלוש דברים:

א. קריאת נכונה של המפה הפוליטית. תחושת היאוש של חלק מאיתנו נובעת מרושם הסקרים. אין ספק שללא התפתחות בלתי צפויה, מפלגת "קדימה" תקבל את מספר המנדטים הגבוה ביותר בבחירות, אך דבר זה אינו קובע בהכרח מי יהיה ראש הממשלה הבא. לראש ממשלה דרוש אמון הכנסת, משמע קואליציה. הפרטנר הטבעי של "קדימה", הוא השמאל. אך השמאל, ללא המפלגות הערביות, מהווה היום פוטנציאל של כעשרים מנדטים בלבד. ומגמתו היא כלפי מטה. לעומת זאת, מגמת הליכוד, ש"ס, והגוש המורכב מהאיחוד הלאומי, המפד"ל, וישראל ביתנו (נקרא לו "המחנה הכתום") היא בכיוון עלייה.

כיום, לפי הסקרים, יחס הכוחות בין הימין (כולל החרדים) והשמאל (כולל קדימה והמפלגות הערביות) הוא 70/50, הפוך ממה שהוא היה בבחירות 2003 (51/69). מהפך זה נובע מבריחת של כעשרים מנדטים מהליכוד (האמור לזכות ב-17 מנדטים) ל"קדימה" (האמורה לזכות ב-42). בנוסף לקולות הליכוד, "מפלגת המרכז" החדשה בלעה את כלל מצביעי שינוי (15) ושמונה מתוך 19 מנדטים שהיו לעבודה. רק המשכת קולות ממרצ והמפלגות הערביות מונעת ירידה דרסטית יותר של העבודה בסקרים. "ימינה" מהליכוד, הגוש החרדי (ש"ס ויהדות התורה) יציב בינתיים עם 17 מנדטים, והגוש הכתום במגמת עלייה (16 מנדטים במקום 13). יש לציין שעלייה זו נובעת בעיקר מהופעתם בנפרד של האיחוד הלאומי וישראל ביתנו, שמאפשרת לליברמן למשוך מהליכוד ה"קול הרוסי" שנספח אליו.

2003.

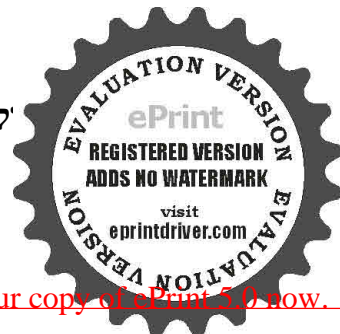

עצירת שלטון ההתנתקות אפשרית. היא דורשת מעבר של כעשרה מנדטים למחנה הלאומי והחרדים. מעבר זה ייעשה על חשבון "קדימה", כאשר מצד שני, יתכן שמפלגה זו תמשיך למשוך קולות מהעבודה. שלושת גושי הימין לא ניצלו עד כה את מלוא הפוטנציאל שלהם: לש"ס, בקו של מפלגה חברתית, יכולת לקבל חזרה חלק מהקולות שברחו לליכוד ב-2003, מה שיעלה את הגוש החרדי לרמה של כעשרים מנדטים, קרוב לשיאו ב-1999 (22 מנדטים). גם למחנה הכתום פוטנציאל של כעשרים מנדט, בתנאי שהוא יפסיק להיות מופנה פנימה ויצליח להתחבר עם מגזרים אחרים, כמו שנפרש בהמשך.

אך ההתפתחות הדרמטית ביותר אמורה לבוא מהתאוששות הליכוד. הסיבה לכך היא חזרת הנושא הביטחוני בראש סדר היום הפוליטי. שלושה גורמים פועלים בכיוון זה: ההתדרדרות הצפויה במצב הביטחוני הפנימי בעקבות ניצחון החמאס, אי יציבות בסוריה ולבנון והחרפת המתח הבינלאומי מסביב להעברת סוגיית הגרעין האיראני למועצת הביטחון של האו"ם. לאלה יש להוסיף את התגובות הבלתי צפויות של העולם המוסלמי לפרשת הקריקטורות הדניות. בהקשר זה יוכל נתניהו לנצל את כישרונותיו בנושא הביטחון ואת עוצמתו התקשורתית, דבר שידגיש העדר תפיסה אסטרטגית ב"קדימה".

בנוסף, חוסר לכידות הפנימית של "קדימה" עתידה להתגלות ככל שאולמרט יצטרך לדבר ולפרש את כוונותיו, כפי שכבר מתברר בעניין התנתקות חד צדדיות נוספות. בסופו של דבר, עשוי להיווצר מצב שבו "קדימה" תגיע ראשונה בבחירות אך תיכשל בהרכבת קואליציה, כך שאופציית ממשלת ימין תישאר פתוחה.

הבנה נכונה של אסטרטגית השלטון. שתי החלטות קריטיות קיבל למרט בשבועיים האחרונים: פינוי אלים בעמונה והעברת 250 מיליון

שקל לרשות הפלשתינית, למרות ניצחון החמאס. שתי ההחלטות מעידות על הכרעה טקטית ברורה: לבסס את כוח המשיכה של "קדימה" בקרב מצביעי השמאל. ל"קדימה" אין סיכוי למשוך מהליכוד יותר ממה שהיא כבר לקחה ממנו. לכן מטרת מנהיגיו היא לשמור על הקיים תוך נקיטת צדדים המרצים את תומכי ההתנתקות, ולמנוע התעוררות של נתניהו בסקרים. מכאן ריכוז ההתקפות על נתניהו, דבר שילך ויחריף, וניסיון לעצב את דמותו של הליכוד בעיני הציבור כמפלגה ימנית קיצונית נוספת, שאינה ראויה להנהיג את המדינה. האלימות שהופעלה בכוונה תחילה בעמונה מתפרשת היטב בהקשר זה. מצד אחד, היא מעמידה את הליכוד בדילמה: לתמוך במתנחלים ולאשר שהיא אכן מפלגה קיצונית נוספת, או להתנער מהם ולמחוק את ההבדל בינה לבין "קדימה". מצד שני, מטרת אותה אלימות, המתפרשת כפרובוקציה, היא לגרום תגובות אלימות מצד המתנחלים כך שיהיה ניתן להוציא אותם לגמרי אל שולי החברה הישראלית ולהשלים את פינוי רוב שטחי יהודה ושומרון ביד קשה.

ג. אסטרטגיה פוליטית נכונה, מבחינת המחנה הכתום, מתחילה בזה שלא משחקים במגרש בו השלטון רוצה לגרום אותנו, כלומר התנקשויות ותגובות אלימות בפינוי מאחזים. אין לספק לו תירוצים והזדמנות לשחרר את האלימות הבלתי מרוסנת שראינו בעמונה. עלינו ליצור חזיתות חדשות במגרשים אחרים:

1. החזית הראשונה היא משפטית. אומנם מערכת המשפט מעוותת ומפלה, אך יש בה כלים שניתן לנצל ושעלינו לנצל נגד השלטון. אירועי עמונה לא רק גילו את הפנים האמיתיים של ממשלת "קדימה". הם מהווים מבחינתו נות חמורה, שהוטו שהטיל אולמרט להקמת ועדת חקירה ממשלתית רק זריף. פרשה זו תתגלגל נגדו ככל שנצליח להפיץ את התמונות

המזעזעות בציבור הרחב ולקדם את המהלכים המשפטיים נגד כל האחראיים למעשה, מקטן ועד גדול. שתיקת התקשורת שללה מהציבור את זכותו לדעת. גילוי והפצת האמת תרעיד את "קדימה". דבר זה אינו חשוב רק לנו. הוא בליבו של כל דוגלי זכויות האדם ושוויון בפני החוק.

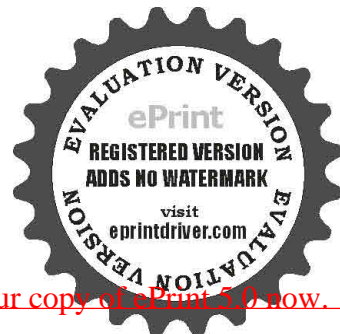
2. החזית השנייה היא אשקלון, ואיתה כל ערי הפריפריה. שלטון "קדימה" הוא שלטון מרכז הארץ (ללא ירושלים). בהתנתקות, המרכז הפקיר את הפריפריה שלו. בדיוק כמו שהנסיגה מלבנון הכניסה את לבנון לארץ (בצורת אינתיפאדה מזוינת), הנסיגה מעזה, מראשית הצהרתה, הכניסה את הקאסמים לארץ, על ערי פיתוח. שדרות בשלב ראשון, אשקלון היום, מחר פנימה יותר. כמו כן היא העניקה לחמאס את נצחוננו בבחירות הפלשתיניות. כשלון תפיסת התנתקות הינו טוטאלי, והוא אינו רק בגילוי שבתי המפונים באשקלון אינם מוגנים. ולמרות כל זה, הודות לשיתוף הפעולה של כלי התקשורת, הציבור אינו מודע לכך עד כה. עלינו ליצור את המודעות הזו. לבחור בכיכר ציון בירושלים כמוקד ההפגנות, זו טעות. יש לארגן הפגנה מסיבית באשקלון, ולשכנע את הציבור הזה על מרכיביו: הרוסים והספרדים, החילונים והמסורתיים, שאנחנו בעלי הברית האמיתיים שלו, שאנחנו הדואגים לעם ישראל כולו ולא רק ל"מגזר המתנחלים", שאין לו מה לצפות משלטון "קדימה", לא ביטחונית ולא חברתית.

3. החזית השלישית היא החרדים. ברור שאין סיכוי בטווח הקצר למהלך היסטורי של בירור והתקרבות בין גדולי התורה החרדיים והציוניים. אך קירבה בשטח לפעמים מורגשת וניתן לחזק. הדרך לכך היא לטול חלק ניל במאבקים הצודקים של החרדים בנושאים כמו שמירת שבת או זירות ארכיאולוגיות. כאשר הם חוסמים כבישים בירושלים, תל אביב

וקריית אתא נגד החלטה משפטית של ניתוח גופה, עלינו להפגין איתם, כי הם צודקים. כך יהיה ניתן לקרב את הלבבות ולשקם בשטח את השסע הקיים בינינו לבינם.

הזמן קצר אך הוא פועל לטובתנו. מה שנדרש, זה מהפך תפיסתי, רדיפת אחדות עם בעלי ברית פוטנציאלים נגד שלטון מנוכר, וגיוס כוחות מקסימאלי במקום הנכון ובזמן הנכון. "קדימה" אינה אלא בועה פוליטית מורכבת מאינטרסנטיים חסרי תוכן ערכי וחזון. היא תתנפץ כמו שהתנפצו לפניה בועות שינוי, מפלגת המרכז ועוד. בידינו לגרום לכך שזה יקרה בשישה השבועות הקרובים.

המלחמה כבר החלה

לאור התהיות והאיומים בדבר אפשרות של מלחמת אחים, ברצוני בשורות הבאות להעמיד דברים על דיוקם ולהזכיר לכולם שאנחנו כבר מזמן בעיצומה של מלחמת אחים שותתת דם. כדוגמא קטנה הממחישה זאת אחוד כמה חידות:

באיזו מדינה בעולם שוטר היה אומר לנערה יהודיה: "שתקי כלבה יהודיה" ונשאר בתפקידו? נכון, בישראל 2006.

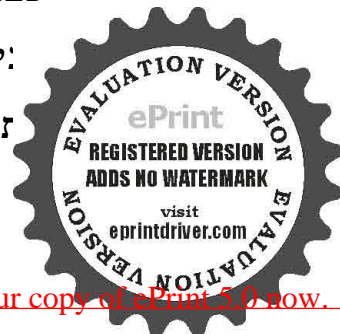
באיזו מדינה בעולם, שוטרים שהיו מפצחים גולגולות של ילדים יהודים לא מוגנים, היו נשארים בתפקידם ולא נכנסים לכלא? נכון, בישראל 2006. באיזו מדינה עשרות פצועים שוכבים מדממים עם גולגולת מרוטשת וחיילי הצבא והשוטרים העומדים לידם מפגינים אדישות ולא מפנים אותם מייד, שלא לומר ממשיכים להטיח את ראשם ברצפה? נכון, בישראל 2006.

באיזו מדינה בעולם פרש משטרתי שהיה רומס חבר פרלמנט או ילדה ופוצע אותם, לא היה עומד מיד לדין? נכון, בישראל 2006. באיזו מדינה בעולם שוטרים גברים היו מחללים את כבודן של קטינות ולא נעצרים מיד? נכון, בישראל 2006.

מול המצלמות, ללא בושה, ועוד זוכים לגיבוי של אישי ציבור, בכירי מערכת הביטחון ופוליטיקאים מתחסדים. אלו אשר גורל חתולי גוש קטיף יקר להם מגורלם של בני אדם שגורשו מבתיהם המוגנים בניסנית אל מלכודות המוות של טווח הקסאמים בכרמיה.

אז, אל תהלכו עלינו אימים בדיבורים על חשש ממלחמת אחים. המלחמה כבר החלה. היא נמצאת בעיצומה והיא גם גובה קורבנות, שלושה כתוצאה ירוש גוש קטיף ומספר שלא פורסם של חיילים שהתאבדו. היא מקיפה

ז כל האוכלוסייה והיא רק מחמירה והולכת.

אחת התוצאות של המלחמה הזו היא העובדה המצערת שחשתי שמחה כאשר שמעתי על פציעתו הקשה של מפקד יחידת הפרשים האכזרית של משטרת ישראל, אשר ריטשה את בנינו ובנותינו. לא יאומן, חשתי שמחה. אני מזועזע מכך ומאשים בראש ובראשונה את קברניטיה של המדינה, אשר עשו הכל לקרוע את העם ולהתיר את דמי, להציג אותי כתת-אדם ולחנך דורות של ילדים ובוגרים בשנאה עיוורת אלי, לילדי ולערכי ישראל. רוצים דוגמא פשוטה? צפו בקלטת הילדים התמימה "הכינה נחמה" וראו כיצד מתאר מאיר שלו "כינה שחזרה בתשובה". האם רואים כינה שמתפללת? כינה שמדליקה נרות שבת או נותנת מרק חם לאיש נזקק? לא ולא. רואים בסרט כינה עם מטפחת שיוורה באוויר בעוזי.

כן רבותי, אינכם מאמינים? צפו בקלטת, שאותה רואים עשרות אלפי ילדים כבר דור שלם. במילים אחרות כבר שנים רבות עובר הישראלי הממוצע שטיפת מוח ומחונך לשנאת דתיים ומתנחלים, לשנאת התורה ומקיימי מצוותיה ולשנאת נאמני ארץ ישראל, ומאידך גדל בבורות מדהימה אודות תולדות עם ישראל וערכי היהדות. אגב, זוכרים את המשאל בשנה שעברה שהציג את מרבית חברי הכנסת וחלק מהמורים כבורים גמורים במה שקשור לציונות ויהדות? זה נובע מאותן סיבות. אין זה פלא אם כן ש 48% מבני הנוער אינם חשים שהם חלק מהמדינה ובעיותיה (על פי סקר המכון הישראלי לדמוקרטיה שפורסם לפני כשנה). לאחרונה גם דווח כי אחת הבעיות הגדולות של צה"ל כיום הינה הכמות הגדלה והולכת של בני נוער שאינם מוכנים להתגייס, עד כדי כך שצה"ל נאלץ לערוך שינוי מבני בסדר כוח ולצמצם את יחידותיו. בין היתר דבר זה הינו תוצאת ההשקעה של 20 מיליון דולר בשנה של "הקרן החדשה לישראל" ותמיכתה בתנועות אנטי ישראליות, אנטי ציוניות ואנטי יהודיות. זו שאומר הפתגם: תאכלו בעצמכם את הדייסה שבשלתם.

החינוך האינטנסיבי משני עברי המתרס נותן את אותותיו וגדלים כאן שני עמים. האחד מחונך על אהבת המולדת, אהבת ארץ ישראל, חינוך לאומי ויהודי. השני מחונך על שנאה עצמית ורצון להיות "עם ככל העמים", או בנוסח העדכני - מדינת כל אזרחיה. האחד מוכן להקריב את נפשו למען עמו, ארצו ותורתו, והשני מוכן לרוצץ את ראשו של הראשון ולקרוא לעברו "כלב יהודי" או לנערות "אנחנו נאנוס אתכן", כפי שקרה בעמונה. האחד מעריץ את מחנכיו, רבניו ואת בוגריו שעוצרים מחבל בפתח-תקווה ואילו השני מריע בתוכנית אירוח למפכ"ל שמגבה ומלבה אלימות וניסיונות לרצח כנגד הימין, במקום לגנותו.

כשאני שומע רמטכ"לים בהווה או במיל. וראשי שב"כ בהווה או במיל. שאומרים בגלוי שכל מה שמתנהל פה עומד בסתירה לתפיסת הביטחון של ישראל ושהתנהלות ראשי המדינה "הינה בעייתית", אולם "הם רק מצייתים לפקודות", אני מתמלא דאגה וחרד למה שעוד עלול לקרות. עצם העובדה, למשל, שתנ"ץ ניסו שחם לא הודח בבושת פנים ובקלון לאור הפקודה הבלתי חוקית שנתן, והתבטאותו הבהמית מוכיחה שאי אפשר לסמוך יותר על מערכת אכיפת החוק. עצם העובדה שהתקשורת לא יצאה בביקורת חריפה נגד שופט עליון שפסקיו מושפעים מגלישה באינטרנט, מעידה שאי אפשר לסמוך על כלבי השמירה הללו. להיפך, הם כעת נושכים בהנאה את העם עצמו. עובדה שהם מצניעים בכוח את העובדה שמאז גירוש וחורבן חבל קטיף לא חולף יום בלי ששניים - שלושה קסאמים משוגרים באין מפריע לרחבי הנגב המערבי. אל תקלקלו להם את החגיגה למראה מתנחלים זכי דם.

המשמעת אינה ניתנת לבחירה או לחלוקה, למדנו בבה"ד 1. לכן אל תתפלאו שאין לנו אמון יותר לא במשטרה. לא בצבא, לא בפרקליטות, לא זערכת המשפט ולא בעולם האקדמי, אשר לא הדיח את פרופ' זאב טרנהל שקרא לעלות על עפרה עם טנקים (דבר, כ"ח בניסן תשמ"ח).

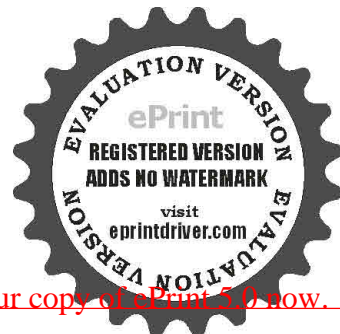
כן, חייבים להגיד את האמת, העולם "התרבותי" הישראלי מטיף כבר שנים לרצוח אותנו. "תרומתי האמיתית תהיה אם אקח תת-מקלע במקום עט ועפרון ואהרוג אותם", אמר לכבודנו חתן פרס ישראל יגאל תומרקין (חדשות, י"ז בתשרי תשמ"ט) או למשל הסופר מאיר שלו הנ"ל שקורא לקברניטים להפגיו אותי: "רק כלי נשק אחד חסר היום בארסנל הנשק של צה"ל והוא התותח הקדוש שעמד על החוף וירה בספינה אלטלנה. לאנשים שהיו אז מאחוריו היה השכל להחליט" (ידיעות, י"ט בחשוון תשס"ג) או סתם אמירה של ארנון יקותיאלי: "צריך להיכנס למאה שערים עם זחל"מים ומקלעים אפש-חמש ולרסס אותם" (ערב חדש, י' בטבת תשמ"ו). אז ברור מי רצה כאן מלחמת אחים.

נקנח בצייטוט אוהד מתוך הביטאון "הקיבוץ": "אלה לא האחים שלי, הם, לא... ואם יום אחד תהיה מלחמה, והיא תהיה. מלחמת אחים תהיה המלחמה... אבל אם תהיה מלחמה, והיא תהיה, אני ארוץ לשם, אל מעבר לקווים ששנים ארוכות לא חציתי ואדוש בשרם במכות נאמנות להניס אותם, והארץ תשוב ותשקוט. אצא אל הקרב להילחם על ביתי, כדי להילחם פעם אחת, באמת, במלחמה צודקת. ירד הרבה דם, זו תהיה מלחמה ארוכה, אבל אחרונה. מלחמה בהם, באנשים שהחליטו להחריב את הבית שלי. קרב אחרון, כדי שהבנות שלי יוכלו לחיות בשלווה, ואני אוכל להביט בעיניהן ולומר להן שעשיתי כל מה שאפשר כדי להצדיק את אי-קדושת האדמה" (הקיבוץ, אב תשנ"ה).

לכן, אל תתפלאו שבחסות המלחמה הזו כל מושחת יכול להשתלט על השלטון, להקים משטר רודני, להעמיד לצידו שרים שנקטו צעדים פליליים ביודעין ולקבל גיבוי ממערכת המשפט והתקשורת. העיקר שהוא נותן למלחמה ביהדות ובציונות להימשך, להחמיר ולהסלים. ברור לכולם בסופו של דבר הנורמות הללו יחזרו כבומרנג אל כוחות הביטחון, זרכת המשפט והתקשורת. אבל כשהתותחים רועמים, המוזות שותקות

ועימן שותקים כל אבירי חופש הביטוי וחירות האדם. המדינה הזאת מתפוררת לנו מול העיניים, ונדמה שלאף אחד לא איכפת. אבל חברים, זה רק נדמה. כי לנו כן איכפת ואנחנו נלחם על קיומה של המדינה הזאת כארצו השלימה של העם היהודי, עד שהיא תחזור לידי אנשים ציוניים, לאומיים ויהודים. ודרך אגב, נעשה זאת בכל דרך שנוכל. כן. כל דרך. כי ככה זה במלחמה.

פנים אל פנים

הכתומים צריכים להניח עכשיו הצידה את חשבונותיהם עם בנימין נתניהו, להפשיל שרוולים ולפתוח במבצע הסברה אדיר פנים אל פנים, שמטרתו להחזיר הביתה מצביעי ליכוד שעברו ל"קדימה". אם יעברו מדלת לדלת, ישכנעו חברים במקומות העבודה או נוסעים ברכבת, וירימו טלפון למכרים מתלבטים, אולי אפשר עוד להעביר עשרה מנדטים ממחנה ההתנתקות למחנה ההתנגדות. זה יספיק כדי לבלום, לפחות לזמן ממושך, את רכבת הנסיגות.

היעלמות שרון מהזירה מאפשרת לחדש את השיח התבוני עם מעריציו העיוורים. במצב החדש מסוגלים מסבירני ימין לבצע סיכול ממוקד לרוב הטיעונים השגורים של תועמלני אולמרט. הנה כמה טיעונים וסיכולים לצורך הדגמה:

1. "קדימה" תעצב את גבולות הקבע של המדינה בתוך שנתיים, וזה מה שישראל צריכה כל-כך.

"גם לפני "מלחמת ששת הימים" היו לנו גבולות קבע, אבל בבוקר בהיר אחד התברר שצריך להזיז אותם מזרחה כדי לשרוד. מעבר לכך, אין סיכוי להסדר קרוב עם הפלשתינים, ולכן "גבולות הקבע" שאולמרט מדבר עליהם הם אפילו לא קווי הפסקת אש, אלא סתם מתנת חינם לאויב. כשיום אחד ייפתח פה מו"מ רציני על הסדר קבע, הערבים ידרשו לנייד את גבולות הקבע של אולמרט מערבה, ולכונן גבול קבע חדש על הקו הירוק ובתוך ירושלים. עד אז מוכרחים להחזיק מעמד בקווים הנוכחיים, כדי שיהיה לפחות על מה להתמקח. את המאמץ הלאומי העיקרי עדיף זשקיע בינתיים בחיסול סכנת הגרעין האירני, ולא במלחמות אחים ותרות עם המתנחלים.

2. "קדימה" תשמור על גושי ההתיישבות.

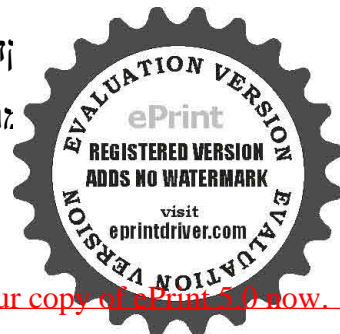
גם עמיר פרץ ישמור על גושי ההתיישבות. מעלה אדומים, אריאל, גבעת זאב ואפרתה עברו כבר את נקודת האל-חזור מבחינת מספר התושבים שלהן, ושום מפלגה לא תצליח לעקור אותן. אזרח אשר מתנגד לנסיגה לקווי '67, ולא רוצה שיירו קסאמים על ביתו בשפילה, צריך להצביע למפלגה שתשמור גם על ישובים קטנים יותר, שאינם נכללים בגושי ההתיישבות. עצם קיומם ימנע ממדינת החמאס לגלוש עד הקו הירוק.

3. "קדימה" היא מפלגת מרכז של אנשים שקולים. לא שמאל ולא ימין. אם לדייק, "קדימה" היא מפלגה של אנשי מרכז לשעבר, שהתעייפו מכל המלחמות ומהאיומים הדמוגראפיים, ועכשיו מדברים ומתנהגים כמו אנשי שמאל לכל דבר. עובדה שאפילו איש שמאל קיצוני כמו חיים הנגבי, בן בריתו הנאמן של אורי אבנרי, הודיע שיצביע "קדימה". גם עיתון "הארץ" בעד "קדימה" וכן יוסי ביילין. הוא כבר הבהיר שמפלגתו תצטרף ללא היסוס לקואליציה בראשות "קדימה".

4. אבל "קדימה" זה התנתקות, והתנתקות זה טוב. אם כל-כך טוב, אז מדוע יורים עכשיו קסאמים על אשקלון? ואיך קרה שהחמאס עלה לשלטון דווקא אחרי ההתנתקות ולא לפני? ולמה ראש השב"כ החדש מתנגד בתוקף להתנתקות נוספות? הנטייה הרוסית והצרפתית עכשיו לפתוח במו"מ עם החמאס מנפצת גם את כל התקוות שהנסיגה מעזה תשפר את מצבה המדיני של ישראל.

5. "קדימה" זה גם מורשת שרון!

קדימה" בלי שרון זה ממש לא שרון. הוא לא השאיר אחריו בולדוזרים זותו. אולמרט התנהג בעמונה כמו פיל בחנות חרסינה, לא כמו שרון

בעצמונה. ובאשר למורשת שרון, הוא כזכור הבטיח שלא יהיו התנתקויות נוספות, רק הסדרי קבע, אבל ב"קדימה" שכחו מהר מאוד את ההבטחה הזאת. אולמרט ומופז כבר משרטטים את המפות של הנסיגה החד-צדדית הבאה. באמצע הפגזת קסאמים קשה על שדרות ואשקלון הם רוקמים תוכניות שיביאו את הקסאמים גם לצומת רעננה.

6. רשימת "קדימה" לכנסת היא הכי טובה, הכי מגוונת. טעות אופטית. אף אחד לא הגיע לשם, כי נפקחו פתאום עיניו לאמיתות חדשות. רשימת המפלגה לכנסת מורכבת מחמש קבוצות מפוקפקות:
 1. ח"כים יוצאי ליכוד שפחדו להפסיד בפריימריס (אולמרט, שטרית, אפללו, רוחמה אברהם וכו').
 2. ח"כים יוצאי עבודה שמעמדם שם התערער מאוד (פרס, רמון, איציק).
 3. סתם פליטים שמביאים איתם נדוניה של מימון מפלגות (דוד טל, מרינה סולודקין, מיכאל נודלמן).
 4. כל מיני ידוענים, שמפלגות אוהבות להתקשט בהם לפני בחירות, אך בדרך כלל הם נפלטים אחרי קדנציה או שתיים, כי אין להם מושג בפוליטיקה (עמירה דותן, יצחק בן ישראל, מנחם בן ששון וכו').
 5. ידידים אישיים של אולמרט מהגן, מהעירייה או מהאוניברסיטה (שלמה גרבץ, אודי ברזילי, אורי שטרית וכו').
 7. ומה עם ציפי לבני, היא לא תותח?
- לבני היא בעיקר תותח תקשורת. העיתונאים אוהבים אותה, כי היא צעירה יחסית ושמאלנית, ולכן מחמיאים לה כאילו כבר הצליחה להפוך אלומיניום לזהב וחצץ ליהלומים. מתי שמעתם ממנה דעה מקורית, שיולי תמיר לא אמרה קודם? האם מישהו מסוגל להצביע על צעד חכם או אמיץ גיוחד שהיא נקטה בשלל תפקידיה המיניסטריאליים הקודמים? על גירה מבריקה שלה? לבני, כמו אולמרט, הייתה שותפה מלאה לצפצוף

הבוטה והמדהים על מתפקדי הליכוד. היא רקמה "פשרה" משונה אחרי המשאל, ואפילו לא צייצה כששרון התעלם גם מהמינימום הזה והמשיך הלאה.

8. אולמרט עושה רושם חכם. הוא יודע מה שהוא עושה. מי אמר? איפה זה הוכח? הוא בקושי חודש בתפקיד וכבר עשה כמה טעויות קשות:

1. לא הטיל וטו על השתתפות החמאס בבחירות.
 2. זיגזג באופן מביך בעניין העברת הכספים לרש"פ אחרי הבחירות (בהתחלה אמר שצריך להעביר את הכסף, אחר-כך הודיע שלא יעביר, ובסוף כן העביר).
 3. נכנס עם הראש בקיר בפרשת עמונה. אגב, גם בתור ראש עיריית ירושלים אולמרט לא היה סיפור הצלחה, בלשון המעטה. הוא סיים את כהונתו עם גרעון של חצי מיליארד ש"ח והגירה שלילית של 90 אלף תושבים. ירושלים תפסה את המקום האחרון בהשקעות בחינוך בין 12 הערים הגדולות.
 9. "קדימה" תדאג לשכבות החלשות יותר מביבי.
- אריאל שרון, שהקים את "קדימה", היה שותף מלא למדיניות הכלכלית של ביבי. כל השרים שישבו אז בממשלה היו שותפים, וזה כולל את אולמרט, מופז, לבני ושטרית. אז שלא יתחפשו עכשיו לעמיר פרץ.
10. אם כל-כך רע, אז למה "קדימה" מובילה כל הזמן בסקרים? מאותה סיבה שקוקה-קולה מובילה בסקרים. יחסי ציבור, יחסי ציבור, יחסי ציבור.

الترجمة العربية

إسرائيل تضم غور الأردن من الناحية الفعلية

اتبعت إسرائيل في القطاع الشرقي من الضفة الغربية سياسة من التقييدات الشديدة على الحركة والتنقل، وتقتصر على السكان الفلسطينيين، وهي سياسة تضم هذه المنطقة من الناحية الفعلية إلى إسرائيل. هذا ما يتضح من التحقيق الذي أجرته بتسليم. وفي العموم، يحظر الجيش الإسرائيلي دخول الفلسطينيين إلى غور الأردن، ويتيح فقط للفلسطينيين المسجلين كمواطنين في الغور بالوصول إليه. إن فصل الغور عن باقي مناطق الضفة الغربية يمس مساً خطيراً بحقوق الإنسان للكثير من السكان الفلسطينيين. ويتم تنفيذ سياسة فصل الأغوار دون اتخاذ قرار بهذا الشأن في الحكومة، وبدون اطلاع الجمهور العريض على ذلك.

يمتد القطاع الشرقي من الضفة الغربية على امتداد حوالي ١٢٠ كيلومتر، من منطقة عين جدي على مقربة من البحر الميت في الجنوب، ولغاية الخط الأخضر، جنوبي بيت شان شمالاً، بينما يصل عرض هذا القطاع حوالي ١٥ كيلومتر. ويعيش اليوم فوق هذه المساحة أكثر من ٤٧،٠٠٠ فلسطيني، في حوالي عشرين بلدة ثابتة، بما في ذلك مدينة أريحا، وبضعة آلاف في بلدات مؤقتة.

منذ احتلال الضفة الغربية، نظرت جميع حكومات إسرائيل إلى هذه المنطقة التي تضم غور الأردن، على أنها "الحدود الشرقية" لإسرائيل، وطمحت إلى ضمها إلى أراضي الدولة. ومن أجل تثبيت قدمها في نطقة، أقامت إسرائيل في الغور، منذ مطلع سنوات السبعينات، ٢٦ توتونة إلى جانب خمسة مواقع للناحل، يعيش فيها اليوم حوالي

٧،٥٠٠ مواطن. وعلى مدار السنين، تم الإعلان عن الغالبية العظمى من أراضي هذا القطاع على أنها أراض تابعة للدولة، وجرى ضمها إلى مناطق النفوذ التابعة للمجالس الاقليمية "عرفوت هيردين" و"مجيلوت" التي تعمل في إطارها معظم المستوطنات في المنطقة. وفي إطار اتفاقية أوصلو، تم تعريف هذه المنطقة، باستثناء جيب يضم مدينة أريحا والمساحات التي تحيط بها، على أنها مناطق C، التي تسيطر عليها إسرائيل سيطرة تامة. وقد صرح مؤخراً القائم بأعمال رئيس الحكومة، ايهود اولمرت، في مقابلة تلفزيونية أن غور الأردن سيبقى تحت السيطرة الإسرائيلية في أي تسوية مستقبلية.

أما الجدار الفاصل الشرقي الذي خططت إسرائيل لبنائه على امتداد الحدود الغربية لغور الأردن، فقد ألغي بسبب الانتقاد الدولي الشديد، وفي أعقاب القرار الصادر عن محكمة العدل العليا في حزيران ٢٠٠٤. ويتضح اليوم أن ما تم منع إسرائيل من تحقيقه بهذه الوسيلة، يتم تطبيقه بطريقة أخرى. ومنذ أشهر تطبق إسرائيل في غور الأردن سياسة قاسية من التقييد على حركة وتنقل السكان الفلسطينيين. وقد جاءت هذه السياسة لتحل محل الجدار الفاصل المُلغى والمشطوب. إن الوضع الذي أوجده الجيش الإسرائيلي مشابه على وجه التقريب بصورة تامة الوضع السائد في "منطقة التماس" الواقعة بين الجدار الفاصل والخط الأخضر.

قرى بدون شبكة للمياه

تمس ازمة المياه بصورة خاصة وقاسية سكان البلدات الفلسطينية غير المربوطة بشبكة المياه. توجد في أنحاء الضفة الغربية أكثر من مائتي بلدة تعيش ازمة المياه، ويسكن فيها حوالي ٢٠٠,٠٠٠ مواطن. ولا تشمل هذه المعطيات مئات آلاف الفلسطينيين الآخرين الذين يعيشون في بلدات تشتمل على شبكات للمياه، غير أنه لأسباب متنوعة، لا تصل اليهم المياه مطلقاً أو أن تزويدها ليس متواصلاً (خاصة في أشهر الصيف).

وفي ظل غياب البنية التحتية لتزويد المياه بواسطة الأنابيب، يعتمد سكان القرى التي تفتقر الى شبكة المياه على ثلاثة مصادر: تخزين مياه الأمطار، تجميع المياه من العيون والينابيع وشراء المياه التي يتم توصيلها بواسطة صهاريج المياه.

إن المياه التي يتم نقلها بواسطة صهاريج المياه تشكل بالنسبة لجميع سكان الضفة الغربية اضافة هامة في أشهر الصيف، عندما لا يكون التزويد منتظماً. وفي المقابل، فإن هذه الصهاريج تشكل بالنسبة لسكان البلدات غير المربوطة بشبكة الماء، مصدر التزويد الأساسي، وفي بعض الأحيان، المصدر الوحيد، في جميع أيام السنة.

ويتم تحديد أسعار المياه المنقولة بواسطة صهاريج المياه طبقاً لـ "قوانين السوق"، وأسعارها تزيد بمئات النسب المئوية عن أسعار المياه التي يتم توزيعها بواسطة الأنابيب. وفي الوقت الذي يتراوح فيه سعر الكوب احد من مياه الشبكة ما بين ثلاثة الى خمسة شواقل، فإن سعر الكوب

الواحد من المياه التي يتم تزويدها بواسطة صهاريج المياه يتراوح ما بين ١٥ الى ٤٠ شيقل. إن الإنفاق المالي على المياه كان دائما يشكّل عبئا ماليا ملحوظا على سكان هذه القرى، والذين ينتمون عادة الى الطبقات الضعيفة في المجتمع. وقد زاد هذا العبئ أكثر منذ اندلاع الانتفاضة الحالية والتي فقدت خلالها الكثير من العائلات مصدر رزقها الأساسي ليرتفع عدد العائلات الفقيرة بصورة ملحوظة.

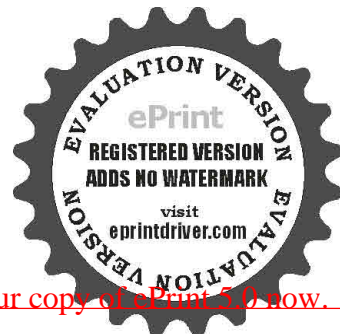
إن وجود بلدات غير مربوطة بشبكة المياه يرتبط بالإهمال الذي تميّزت به دولة اسرائيل فيما يتعلق بالاستثمار في البنى التحتية منذ احتلال المناطق الفلسطينية. وحتى العام ١٩٩٥، عشية التوقيع على اتفاقيات أوسلو "ب"، عاش حوالي ٢٠% من سكان الضفة الغربية في بلدات تفتقر الى البنى التحتية لشبكة المياه. وقد قامت السلطة الفلسطينية منذ ذلك الوقت، وبمساعدة الدول والمنظمات المانحة، بربط قرى كثيرة بشبكة المياه. وقد توقفت الكثير من البرامج المتعلقة بربط بلدات اضافية بسبب غياب التمويل.

هناك مشكلة اضافية تعرقل تحسين الأوضاع في هذا المجال وتتعلق بسياسة المماثلة التي تنتهجها الادارة المدنية بكل ما يتعلق بإعطاء المصادقات على تنفيذ المشاريع المرتبطة بالمياه في المنطقة C من الضفة الغربية.

ومع هذا، فإن المشكلة تبقى في تيسير مصادر المياه لمجموع السكان اسطينيين. إن المعنى المباشر لربط بلدة بشبكة المياه هو الارتفاع

الفوري في مستوى الإستهلاك، نسبة الى الفترة التي اشترى فيها المواطنين المياه بواسطة صهاريج المياه وبأسعار مرتفعة جدا. وبناء على ذلك، فإن عدم زيادة كمية المياه التي يتم تزويدها لجميع سكان المناطق الفلسطينية سوف يؤدي الى ربط المزيد من القرى بشبكة المياه القائمة وتقليص التزويد لباقي المستهلكين.

القدس الشرقية

ان هدف حكومة اسرائيل المركزي في كل ما يتعلق بشرفي القدس، منذ ضمه في عام ١٩٦٧، هو خلق واقع ديمغرافي وجغرافي لإحباط اي محاولة مستقبلية من شأنها زعزعة سيادتها. ان المعنى الفعلي لهذا الهدف هو زيادة عدد اليهود الساكنين داخل المدينة وتقليص قدر الامكان عدد الفلسطينيين الساكنين فيها.

حتى نهاية عام ٢٠٠٢ سكن داخل حدود القدس ٦٨٠،٤٠٠ نسمة: 458,600 يهودي (٦٧%) و- ٢٢١،٨٠٠ فلسطيني (٣٣%). حوالي ٥٨% من مجموع سكان القدس يسكنون في المناطق التي ضمت الى اسرائيل في عام ١٩٦٧، من بينهم ٤٥% من اليهود و- 55% من الفلسطينيين. بما ان معدل نمو السكان الفلسطينيين اكبر من معدل نمو السكان اليهود، اتخذت اسرائيل الوسائل المختلفة من اجل تحقيق هذا الهدف:

- فصل شرقي القدس بشكل طبيعي عن باقي اراضي الضفة الغربية، من ضمنها، عن طريق اقامة الجدار الفاصل.
- نهج سياسة التمييز فيما يخص مصادرة الاراضي، البناء والتخطيط وهدم البيوت.
- سلب مكانة المواطنة والحقوق الاجتماعية للفلسطينيين الذين استقروا خارج البلاد على الاقل سبع سنوات، او هؤلاء الغير قادرين على اثبات "مركز حياة" في القدس.

• تقسيم مميز للميزانية المستحقة ما بين قسمي المدينة اذ يعني بما يعني جودة الشبكات وتقديم الخدمات في شرقي القدس.

تمس هذه السياسة بصورة قاسية بحقوق سكان القدس الشرقية وتعتبر خرقا صارخا لقواعد القانون الدولي.

ان شرقي القدس منطقة محتلة تقع، كما هو الحال في اراضي الضفة الغربية، تحت مبادئ القانون الانساني الدولي في كل ما يخص الاراضي المحتلة. ان ضم القدس الشرقية الى اسرائيل ما بعد حرب الستة ايام قد نفذ ضمن خرق لمبدأ القانون الدولي الذي يمنع ضم اراض بشكل احادي الجانب. وعليه، رفض المجتمع الدولي، وعلى الاغلب الولايات المتحدة، الاعتراف بهذا الضم.

هموم حية: من غرق العبارة المصرية .. إلى الإساءة للإسلام

كلمات كثيرة نمر بها أحياناً مر الكرام أو نرددتها في مناسبات عديدة دون أن نغوص في أعماقها أو نحدد معانيها تحديداً نافياً للجهالة يربط ربطاً مباشراً بينها وبين وقائع نشهد عليها أو تشهد علينا، وقد اخترت اليوم بعض تلك الكلمات أقرنها – مثل ما يفعل الأطباء النفسيون في طريقة من طرق علاجهم – بما تثيره في الفكر والوجدان من تداعيات ترتبط بوقائع أو أوضاع معينة.

ولعلي أبدأ بالحادث المروع لغرق العبارة السلام في طريقها بين السعودية ومصر وغرق معها حوالي ألف شهيد رجالاً ونساءً وأطفالاً بينما يعيش الأحياء من ركابها وأسره مآسي تنقلها لنا على مر ساعات الأيام الحزينة الصحف ومحطات التلفزيون، والكلمة التي أتوقف عندها في هذا المجال هي كلمة المسؤولية، ولها جانبان أولهما المسؤولية المباشرة عن الغرق ولها طابع فني وقانوني، وثانيهما المسؤولية عن إيجاد الظروف التي جعلت الغرق ممكناً أو محتملاً والأشخاص والنظم وراء تلك الحادثة المأساوية التي هزت المشاعر والقلوب وفرشت بالسواد أياماً كنا نتطلع إليها بالأمل سياسياً واقتصادياً ورياضياً، وهروباً من المسؤوليتين رأينا تصرفات استدعت إلى عقولنا كلمات الإهمال والرعونة والكذب والجهل وانعدام الإحساس وسوء التنظيم واللامبالاة، وكل النواحي السلبية التي ميزت ردود فعل الكثيرين، فقد سمعنا مبررات كثيرة كل يحاول أن يرمي المسؤولية على غيره، فتنافست التناقضات لفق مشاعر من الغضب اختلطت مع الحزن الذي لف كل بيت، وفتنت

كل قلب، ويبقى أن الإهمال الأخطر هو السماح لسفينة غير صالحة بأن تعمل في المياه المصرية بحجة أنها تحمل علماً من الأعلام التي تعطي بكل سهولة مقابل رسوم وتسمى أعلام مجاملة، فتعفى من متطلبات القانون المصري وأن يتم حصول تلك السفينة على شهادة صلاحية من شركة مشكوك في أمرها، ويزيد من المأساة أن أحداً فيما يبدو لم يلتفت بما فيه الكفاية إلى الحوادث السابقة لسفن نفس الشركة.

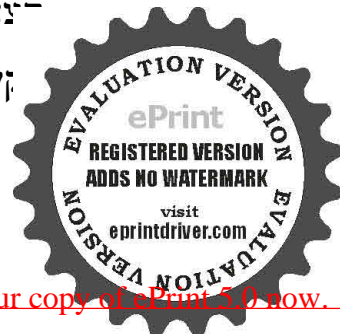

ישראל סיפחה בפועל את בקעת הירדן

ישראל הנהיגה ברצועה המזרחית של הגדה המערבית משטר של הגבלות תנועה חמורות החלות רק על האוכלוסייה הפלסטינית, אשר מספח בפועל את האזור לישראל. כך עולה מתחקיר בצלם. צה"ל אוסר, ככלל, על כניסת פלסטינים לבקעת הירדן, ומאפשר רק לאלה מביניהם הרשומים כתושבי הבקעה להגיע אליה. ניתוק הבקעה משאר הגדה המערבית פוגע פגיעה קשה בזכויות האדם של פלסטינים רבים. מדיניות ניתוק הבקעה מתבצעת מבלי שהוחלט על כך בממשלה ומבלי שהדבר יובא לידיעת הציבור.

הרצועה המזרחית של הגדה המערבית משתרעת לאורך כ-120 ק"מ, מאזור עין גדי שליד ים המלח בדרום, ועד לקו הירוק, מדרום לבית שאן, בצפון. רוחב הרצועה כ-15 ק"מ. בשטח זה חיים כיום מעל 47,000 פלסטינים, בכעשרים יישובי קבע, לרבות העיר יריחו, ואלפים ספורים ביישובים ארעיים.

כל ממשלות ישראל מאז כיבוש הגדה ראו ברצועה זו, הכוללת את בקעת הירדן, את "גבולה המזרחי" של ישראל ושאפו לספחה לשטח המדינה. על-מנת לחזק את אחיזתה באזור, הקימה ישראל בבקעה, החל בראשית שנות השבעים, 26 התנחלויות ועוד חמש היאחזויות נח"ל, בהן חיים כיום כ-7,500 תושבים. במהלך השנים הוכרז רוב שטחה של רצועה זו כאדמות מדינה וצורף לשטח השיפוט של המועצות האזורית ערבות הירדן ומגילות, במסגרתן פועלות רוב ההתנחלויות באזור. במסגרת הסכמי אוסלו, הוגדרה רצועה זו, למעט מובלעת הכוללת את העיר יריחו ושטחים המקיפים אותה, כשטח C, בו שולטת ישראל שליטה מלאה. לאחרונה צה"ר אהוד אולמרט, ממלא מקום ראש הממשלה, בראיון טלוויזיוני, כי "נעת הירדן תישאר בשליטת ישראל בכל הסדר עתידי.

מכשול ההפרדה המזרחי, שתכננה שישראל לבנות לאורך גבולה המערבי של בקעת הירדן, נפסל בשל ביקורת בינלאומית חריפה, ובעקבות פסק הדין של בג"ץ מיוני 2004. כיום מתברר שמה שנמנע מישראל להשיג באמצעי זה, ממומש בדרך אחרת. זה כמה חודשים, מיישמת ישראל בבקעת הירדן משטר של הגבלות תנועה קשות על האוכלוסייה הפלסטינית. משטר זה בא להחליף את המכשול הפיסי שהקמתו נפסלה. המצב שיצר צה"ל בבקעה זהה כמעט לחלוטין למצב השורר ב"מרחב התפר" שבין מכשול ההפרדה לקו הירוק.

כפרים ללא רשת מים

מצוקת המים פוגעת באופן קשה במיוחד בתושבי יישובים פלסטינים שאינם מחוברים לרשת המים. ברחבי הגדה המערבית קיימות למעלה ממאתיים נקודות ישוב כאלה, בהן חיים מעל 200,000 תושבים. נתונים אלה אינם כוללים מאות אלפי תושבים אחרים החיים ביישובים בהם קיימת רשת מים אך מסיבות שונות המים לא מגיעים אליהם כלל או שאספקתם אינה רציפה (בעיקר בחודשי הקיץ).

בהיעדר תשתית לאספקת מים לבתים באמצעות צנרת, מסתמכים תושבי הכפרים ללא רשת מים על שלושה מקורות: אגירת מי גשמים, איסוף מים ממעינות וקניית מים המובלים במיכליות.

המים המובלים באמצעות מיכליות מהווים עבור כל תושבי הגדה תוספת חשובה בחודשי הקיץ, כאשר האספקה אינה סדירה. לעומת זאת, עבור תושבי הכפרים ללא רשת מים זהו מקור האספקה העיקרי, ולעיתים הבלעדי, בכל ימות השנה.

מחירי המים המובלים במיכליות נקבעים על פי "חוקי השוק" והם גבוהים במאות אחוזים ממחיר מים המסופקים באמצעות צנרת. בעוד המחיר שמשלם הצרכן עבור מים מהרשת נע בין שלושה לחמישה ש"ח למ"ק (מטר קוב), מחיר המים ממיכליות נע בין 15 ל-40 ש"ח למ"ק. ההוצאה על מים מהווה מאז ומתמיד מעמסה כלכלית משמעותית על תושבי הכפרים הללו, המשתייכים על-פי רוב לשכבות האוכלוסייה החלשות. נטל הפך כבד עוד יותר מאז פרוץ האינתיפאדה הנוכחית שכן במהלכה

איבדו משפחות רבות את מקור הכנסתן העיקרי ושיעור המשפחות המוגדרות כעניות עלה בצורה משמעותית.

קיומם של יישובים שאינם מחוברים לרשת המים נעוץ בהזנחה שאפינה את מדיניות ישראל בכל הנוגע להשקעה בתשתיות מאז כיבוש השטחים. נכון לשנת 1995, ערב חתימת הסכם אוסלו ב', חיה כ-20% מאוכלוסיית הגדה המערבית ביישובים שבהם לא קיימת תשתית לרשת מים. הרשות הפלסטינית, בסיוע מדינות וארגונים תורמים, חיברה מאז כפרים רבים לרשת המים. תכניות רבות לחיבור יישובים נוספים נעצרו בהיעדר מימון.

בעיה נוספת המקשה על שיפור המצב בתחום זה היא מדיניות הסחבת בה נוקט המינהל האזרחי בכל הנוגע למתן אישורים לביצוע פרויקטים הקשורים במים בשטח C של הגדה המערבית.

עם זאת, הבעיה העיקרית היתה ונותרה נגישות מקורות המים עצמם לאוכלוסייה הפלסטינית בכללה. המשמעות הישירה של חיבור יישוב לרשת המים היא עלייה מיידית ברמת צריכה, ביחס לתקופה שבה קנו התושבים מים ממיכליות במחיר מופקע. לכן, ללא הגדלת כמות המים המסופקת לכלל תושבי השטחים, יביא חיבורם של כפרים נוספים לרשת

מזרח ירושלים

יעדה המרכזי של ממשלת ישראל בכל הנוגע למזרח ירושלים, מאז סיפוחה בשנת 1967, הוא יצירת מציאות דמוגרפית וגיאוגרפית שתסכל כל ניסיון עתידי לערער על ריבונותה. משמעותו המעשית של יעד זה היא הגדלת מספר היהודים החיים בעיר וצמצום מרבי של מספר הפלסטינים החיים בה.

בסוף 2002 חיו בגבולות ירושלים 680,400 בני אדם: 458,600 יהודים (67%) ו-221,800 פלסטינים (33%). כ-58% מכלל תושבי העיר מתגוררים באזורים שסופחו לישראל ב-1967, בהם 45% יהודים ו-55% פלסטינים. מאחר וקצב גידול האוכלוסייה הפלסטינית גדול בממוצע מזה של האוכלוסייה היהודית נקטה ישראל אמצעים שונים לצורך השגת מטרה זו:

- בידודה הפיסי של מזרח העיר משאר הגדה המערבית, בין היתר, באמצעות הקמת מכשול ההפרדה
- הנהגת מדיניות מפלה בנוגע להפקעת קרקעות, תכנון ובנייה והריסת בתים

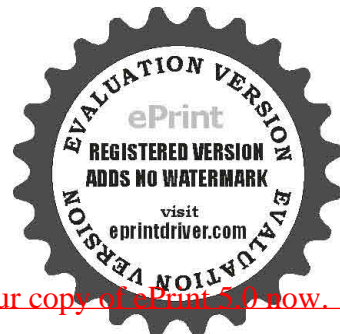

• שלילת מעמד התושבות וזכויות סוציאליות מפלסטינים ששהו בחו"ל שבע שנים לפחות, או שאינם מסוגלים להוכיח "מרכז חיים" בירושלים

• חלוקה מפלה של העוגה התקציבית בין שני חלקי העיר, על כל המשתמע מכך על איכות התשתיות והשירותים במזרח העיר

מדיניות זו פוגעת בצורה קשה בזכויותיהם של תושבי מזרח העיר ומהווה הפרה בוטה של המשפט בינלאומי.

מזרח ירושלים היא שטח כבוש הכפוף, כמו שאר הגדה המערבית, לעקרונות המשפט הבינלאומי ההומניטארי בנוגע לשטחים כבושים. סיפוחה לישראל לאחר מלחמת ששת הימים נעשה תוך הפרת העיקרון במשפט הבינלאומי האוסר על סיפוח שטחים באופן חד צדדי. משום כך, סירבה הקהילה הבינלאומית, לרבות ארצות הברית, להכיר בסיפוח זה.

الجدار الفاصل

في شهر حزيران ٢٠٠٢ قررت حكومة اسرائيل اقامة الجدار الفاصل بهدف منع دخول الفلسطينيين الى اسرائيل دون رقابة. في معظم المناطق مركب الجدار من سياج الكتروني بنيت على طول طرفيه طرق معبدة، سياج شيك وانفاق. يصل معدل عرض الجدار الى حوالي ستين مترا. قرر جهاز الامن اقامة حائط بطول ستة حتى ثمانية امتار في عدة مناطق بدلا من الجدار.

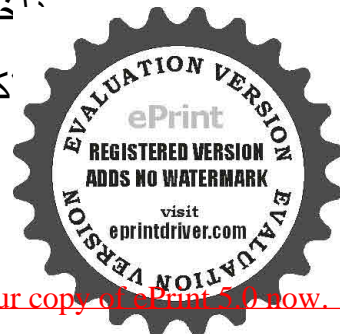
يمر مسار الجدار في معظم اراضي الضفة الغربية وليس على طول الخط الاخضر. وفي المناطق التي انتهت فيها اقامة الجدار تتجلى واضحة الاساءة الواسعة بحقوق الانسان للفلسطينيين الساكنين بمحاذاته. ان استمرار اقامة الجدار في عمق اراضي الضفة الغربية، كيفما قررت الحكومة في تشرين الاول ٢٠٠٣، سيؤدي الى اساءة اضافية بحقوق انسان لمئات الآلاف من السكان.

ويعاني حاليا الفلسطينين الساكنين بمحاذاة الجدار من قيود جديدة على الحركة والتنقل بالاضافة الى القيود الواسعة المفروضة عليهم منذ اندلاع انتفاضة الاقصى. ونتيجة لذلك، يستصعب آلاف الفلسطينيون في الوصول الى اراضيهم الزراعية وفي تسويق منتجاتهم الزراعية في باقي اراضي الضفة الغربية، اذ ان المناطق التي تم اقامة الجدار فيها تعتبر من اكثر المناطق الخصبة في الضفة الغربية وتعتبر الزراعة من اهم مصادر الرزق الاساسية في القرى والبلدات الواقعة فيها. ان الاساءة بالزراعة قد يؤدي الى تدهور الوضع الاقتصادي في الاراضي المحتلة بشكل بارز، ناهيك عن الوضع الصعب القائم. وبالتالي قد يؤدي الى تدهور الكثير من العائلات الى الفقر.

تسيء القيود على حرية الحركة والتنقل ايضا بحرية وصول السكان القرويين الى المستشفيات الموجودة في البلدان المجاورة. كما ويتضرر جهاز التعليم وذلك لأن الكثير من المدارس، خصوصا في القرى، تعتمد على المعلمين الذين يأتون من خارجها. بالاضافة، تمس هذه القيود بالعلاقات الاسرية والاجتماعية.

في بداية شهر تشرين الاول ٢٠٠٣ اعلن قائد المنطقة الوسطى المنطقة الواقعة بين الجدار الفاصل في شمال الضفة الغربية (مرحلة أ) والخط الاخضر كمنطقة عسكرية مغلقة بدون تقييد زمني. وعليه، فحسب الاوامر الجديدة على كل فلسطيني يبلغ ال- ١٢ وما فوق، والذي يسكن داخل الجيوب التي تشكلت داخل المنطقة المغلقة، الحصول على "تصريح كن ثابت" من الادارة المدنية من اجل الاستمرار في العيش داخل بيته.

بالنسبة لباقي سكان الضفة الغربية فعليهم التزود بتصاريح خاصة من اجل الدخول الى المنطقة المغلقة.

على الرغم من ان اسرائيل قد اقامت بوابات على طول الجدار، عن طريقها يستطيع كل من بحوزته تصريح المرور، فمن التجارب الماضية يمكن الاشارة الى ان اسرائيل تستغل قدرتها في منع استصدار تصاريح للحركة والتنقل للسكان الفلسطينيين من اجل تحقيق اهداف مرفوضة، من ضمنها الضغط على السكان للتعاون مع اسرائيل او فرض عقاب جماعي على سكان بلدة معينة جراء هجوم نفذ ضد اسرائيليين. بالاضافة الى ذلك، فالحصول على تصاريح من الادارة المدنية لا يؤمن المرور عبر البوابات، اذ ان جميع التصاريح تلغى عند فرض "حصار محكم" على الاراضي المحتلة.

لقد تم تحديد مسار الجدار مع تجاهل تام تقريبا للاساءة الواسعة بحقوق الانسان للسكان الفلسطينيين. فقد تم تحديده حسب اعتبارات اجنبية لا تمت بصلة بأمن المواطنين الاسرائيليين. ان احد الاعتبارات المركزية كان شمل اكثر عدد ممكن من المستوطنات الواقعة غربي الجدار وذلك بهدف ضمها الى اسرائيل. اعتبار اضافي، والذي ادى بالاساس الى اقامة الجدار الفاصل داخل اراضي الضفة الغربية، كان الامتناع من دفع الثمن السياسي الذي ينطوي عليه الاعتراف بالخط الاخضر كخط الحدود لإسرائيل.

تعطي جميع ميزات الجدار الفاصل والاعتبارات التي ادت الى تحديد مساره انطباعا ان اسرائيل تنتشبت مجددا بإدعاءات امنية من اجل خلق حقائق احادية الجانب على ارض الواقع، والتي بدورها ستؤثر على الترتيب المستقبلي الذي سيتفق عليه بين اسرائيل والفلسطينيين. لقد اتخذت اسرائيل في الماضي هذه السياسة وعللت مصادرة الاراضي لإقامة المستوطنات ب "حجج عسكرية طارئة" وزعمت ان الخطوة مجرد مؤقتة. وعليه، اصبحت المستوطنات واقع قائم. من الممكن ان يصبح الجدار الفاصل حقيقة قائمة ثابتة، كما حدث مع المستوطنات، تمكن اسرائيل مستقبليا من المطالبة في ضم اراضي اليها.

القيود على حرية الحركة

أن القيود التي تفرضها إسرائيل على حرية تنقل السكان الفلسطينيين في الأراضي المحتلة منذ اندلاع الانتفاضة الحالية لم يسبق لها مثيل في تاريخ الاحتلال الإسرائيلي بكل ما يتعلق بمداهها، طول فترة استمرارها وشدة أضرارها على مجالات الحياة لثلاثة ملايين ونصف مليون ساكن. مع أن إسرائيل فرضت في الماضي قيوداً على حرية تنقل الفلسطينيين، سواء كان عن طريق فرض إغلاق شامل على جميع الأراضي المحتلة أو عن طريق فرض حظر تجول على بلدة معينة، ولكن قيوداً جارفة ومتواصلة كهذه لم يسبق أن فرضت.

تفرض إسرائيل ثلاثة أنواع من القيود على حرية التنقل الجماعية: غلاق، الحصار وحظر التجول.

الاعلاق - منع بات على دخول فلسطينيين من الأراضي المحتلة إلى داخل دولة إسرائيل الا إذا توفر لديهم تصريح خاص بذلك. منذ شهر تشرين الأول ٢٠٠٠ تمتنع إسرائيل عن إصدار تصاريح دخول الى اراضيها. في حالات استثنائية جدا أو في نطاق تسهيلات تعلن عنها إسرائيل أحيانا، يسمح بدخول عدة آلاف من العمال إلى إسرائيل. ونتيجة لسياسة الاعلاق هذه فصلت الضفة الغربية بشكل قاطع عن قطاع غزة. كل فلسطيني يمكث في إسرائيل بدون تصريح يعتبر "ماكث غير قانوني" وينتظره طرد بإعادته إلى الأراضي المحتلة أو سجن أو غرامه.

الحصار - ("طوق" حسب لغة الجيش الإسرائيلي)إغلاق الطرق المؤدية لبلده معينة او مجموعة من البلدات بواسطة الحواجز المأهولة بالجنود أو الكتل الأسمنتية والحواجز الترابية أو الخنادق العميقة. منذ شهر تشرين الأول ٢٠٠٠، اغلقت غالبية البلدات والمدن الفلسطينية في الضفة الغربية واصبح سكانها ينتظرون رحمة الجنود المتواجدين على الحواجز من اجل التنقل من مكان الى اخر.

حظر التجول - تقييد حرية التنقل الأكثر شدة، إذ انه خلال حظر التجول المفروض يمنع السكان من الخروج من بيوتهم. تستخدم اسرائيل هذه الوسيلة في فترات متباعدة فقط، وفي مناطق معينة مثل منطقة H2 في الخليل وكذلك خلال الاجتياحات للاراضي المحتلة.

يلزم القانون الدولي لحقوق الانسا اسرائيل احترام حق سكان الاراضي حنلة في حرية الحركة والتنقل داخل الاراضي المحتلة. ان هذا الحق

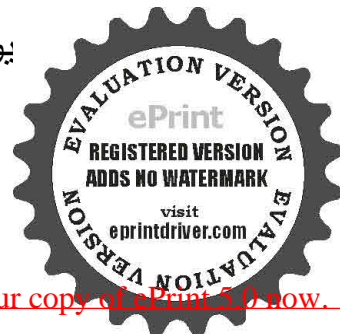

معتزف به في بند ١٣ في الاعلان العالمى لحقوق الانسان وفي بند ١٢ في الاتفاقية الدولية لحقوق المدنية والسياسية. فهذا الحق مشتق من كون اسرائيل كقوة محتلة مسؤولة، حسب القانون الانساني الدولي، عن سلامه وأمن سكان الاراضي المحتلة وعليها الحفاظ، قدر الامكان، على ادارة سليمة لمناحي الحياة.

ان اهمية الحق في حرية الحركة والتنقل مستنبطة من كون هذا الحق شرط ضروري لتحقيق حقوق اخرى راسخة في الاتفاقية الدولية لحقوق الاقتصادية، الاجتماعية والثقافية، من ضمنها، الحق في العمل (بند ٦)، الحق في ظروف حياتية لائقة (بند ١١)، الحق في الصحة (بند ١٢)، الحق في التعليم (بند ١٣) والحق في الدفاع عن حياة العائلة (بند ١٠)

يحق لإسرائيل أن تدافع عن نفسها بوسائل مختلفة، ومن ضمنها فرض القيود على التنقل والتنقل، ولكن الاجراءات الجارفة والمستمرة للقيود التي تفرضها اسرائيل، والاساءة الصارخة بجميع مناحي الحياة، تجعلها خرقا صارخا لكل هذه الالتزامات القانونية.

بالاضافة، تقوم سياسة إسرائيل المتعلقة بفرض القيود على حرية التنقل في الأراضي المحتلة على اساس تمييز صارخ على خلفية قومية، إذ أن هذه القيود تسري على الفلسطينيين فقط، أما السكان اليهود فيسمح لهم بدخول المستوطنات والخروج منها بحرية تامة. علاوة على ذلك، اعترف الجيش الإسرائيلي، اكثر من مره، وبشكل واضح أن فرض يود على تنقل الفلسطينيين تم فرضه من اجل تأمين حرية التنقل للسكان

اليهود في الأراضي المحتلة. وبهذا تخرق سياسة اسرائيل الحق في
المساواة، الراسخ في جميع الاتفاقيات الدولية لحقوق الانسان المشتركة
بها اسرائيل.

